

černá

SLOVA

1
1969

1 1969

Z OBSAHU:

Jak poznám Boží vůli vém životě?	1
Joziáš	4
Křesťan a rodina	8
Z letního setkání mladých	11
Moja viera	12
Otázky a odpovědi	14
Pane, mám čas – báseň	16
Rozhovor na aktuální téma	18
Kosmický objev	21
Po stopách apoštola Pavla	22
Anketa k otázkám znovuzrození	26
O smyslu života	28
Bible a dnešek	29

ŽIVÁ SLOVA

ČASOPIS KŘESŤANSKÝCH SBORŮ V ČESkoslovensku

Vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. — Adresa redakce: Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na půl roku 15,— Kčs, jednotlivá čísla po 5,— Kčs. Administrace časopisu: Josef Holubec, Trávníky 1432, Vsetín. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšiřuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078

POZNÁM BOŽÍ VŮLÍ

Jistě se vám již v životě přihodilo, že jste se vážně ptali po Boží vůli před nějakým rozhodnutím, důležitým životním krokem, ale v té chvíli jste nevěděli, jak se rozhodnout. A nebylo vám jasné, zda Bůh s vaším rozhodnutím souhlasí...

— „Mám známost s jistou dívkou. Je to Boží vůle, abych s ní vstoupil do manželského života?“

— „Chtěl bych změnit své zaměstnání. Je, či není to Boží vůle?“

— „Měl jsem dojem, že Pán mi svěřuje jisté poslání v Jeho díle, a přece nebyl jsem zcela jistý, jestli je to Boží vůle.“

Takových a podobných otázek bývá v životě věřících lidí mnoho.

DŮLEŽITÁ OTÁZKA!

Věřící člověk, který náleží Pánu, nechce svůj život vést bez Něho nebo dokonce proti Jeho vůli. My chceme chodit jako „děti světla“ (Ef. 5:8) a jistě máme vnitřní přání, aby o nás mohlo být řečeno jako o Enochovi, který „chodil stále s Bohem“ (1. Mojž. 5:24). Víme dobře, že ten, kdo chodí vlastními cestami, musí často sklízet trpké ovoce svého jednání. Bůh nám nepožehná, jestliže se rozhodneme proti Jeho vůli. Proto při našem jednání a rozhodování položme si vždy otázku: „Pane, co chceš, abych činil?“ Jestliže si tuto otázku neklademe, pak náš poměr vůči Pánu Ježíši není pravý. Mluvime, že jsme „křesťané“, tedy následovníci Pána Ježíše Krista; že se učíme od Něho na této zemi žít a Jeho příklad uplatňovat na svých cestách. A jak tedy On žil? On nikdy nic nečinil bez Boží vůle. To bylo Jeho pokrmem, Boží vůli nejen znát, ale ji činit (Jan. 4:34).

NUTNÉ ZJIŠTĚNÍ!

Proč je to často tak těžké poznat Boží vůli v té či oné situaci? **V mnohých otázkách nám Boží slovo nezlává jednoznačnou odpověď.** Někdy bychom byli velmi vděčni, kdyby Bible byla zákoníkem, sbírkou nařízení, příkazů a povýkynů, kde by byly vyřešeny všechny otázky, které se v životě mohou vyskytnout. Pak by nám stačilo pouze zalistovat v ní, najít si příslušnou kapitolu a věděli bychom, co máme udělat.

Nechceme zamílet, že se někdy musíme vnitřně trápit s otázkou, jak poznat Boží vůli? Neříkáme si: „Chci Jeho vůli konat, jen kdybych věděl, jak se nyní mám rozhodnout a kterou cestou jít“?

MNOHO JE JASNÉ!

V Božím slově je mnoho jasných pokynů pro náš každodenní život. Pro mnoho životních otázek máme Boží jednoznačnou odpověď, at je to v deseti příkázáních daných Mojžíšovi, v prorockých knihách, ve slovech Pána Ježíše nebo v apoštolských listech. Ale my jsme náchylní velmi rychle ustoupit od poznaných projevů Jebo vůle. Říkáme: „Ach, to stojí ve Starém zákoně, a proto pro nás neplatí“. Nebo: „Apoštolská doporučení byla časově určena pro dobu prvních křesťanů a pro moderní dobu jsou již zastarálá“. Ne, nemáme pravdu! Bud je Bible směrodatná i pro nás a rádime se jasnými Božími pokyny v ní obsaženými, nebo ji považujeme za časově vázanou {historickou} knihu s náboženským obsahem, která nám nemá co říci a tudíž nás nezajímá!

V Bibli nás potkává Boží vůle a mnohé problémy našeho života jsou v ní vyřešeny. Boží slovo mluví kupř. jednoznačně o předmanželském a manželském životě. Zavazuje nás k pravdě. Volá nás k službě. Ukazuje nám, jak máme společně jednat.

Ale ještě jednou: jsou životní otázky, pro které v Bibli není výhradně sepsána Boží odpověď. A co tedy, jak dál?

Dovolte mi dát vám několik rad, které mohou být tam či onam malou pomocí.

1. V modlitebném očekávání

Je třeba, abychom o veškerých svých rozhodováních promluvili s Bohem. Přitom nám v naší modlitbě musí jít o to, aby nám Bůh svou vůli objasnil. Často máme určitá svá přání a představy. Očekáváme, že Bůh tato naše přání potvrdí. A právě proto prosíme Jej za to, aby Bůh naše vlastní přání zatlačil do pozadí. Chtějme být hotovi jít i jinou cestou než tou, kterou jsme si sami již předem zvolili. Boží vůle a mé přání nemusí být vždy stejně. Jistě, mohu Bohu své přání říci, ale musím být také hotov je odložit a přijat jinou radu. Zda-li to nebylo tak v životě Pána Ježíše? Nepřijmal On v modlitebné tichosti Otcovy pokyny a zjevení Jebo přání? „A propustiv je, šel na horu, aby se modlil“ (Mk. 6:46). „A poodeset maličko, padl na tvář svou, modle se a řka: Otče můj, jestli je možné, nechť odejde ode mne kalich tento. Avšak ne jakž já chci, ale jakž ty“ (Mat. 26:39). Modlitebním

spojením se svým Otcem získal si jasno o cestě a činech, které má vykonat. Neměla by to být také naše cesta k vnitřnímu ujasnění Božích myšlenek se mnou?

2. Nikdy ne proti Božímu slovu!

Naše rozhodnutí nesmí být proti zjevení Božího slova. Přitom nejde jen o literu Božích příkazání, ale hlavně o ducha Písma. I zde je Pán Ježíš pro nás vzácným příkladem. V Něm se Boží slovo stalo zřejmým, bylo zosobněno. „Psánoř jest“ – to byla odpověď Pána Ježíše v pokusu, v boji, i na kříži: „...aby se naplnilo písmo, řekl: Zízním“ (Jan 19:28). Nechť On je naším vzorem v každé životní situaci!

3. Co říkají zkušení křesťané?

Jak je to znamenité, že nás Pán postavil do obecenství s věřícími! Vzájemně si pomáháme. Jedni druhým pomáháme něst břemena. Lásku k Pánu Ježíši dokazujeme tím, že nezištně a ochotně sloužíme druhým. Jak často jsem si nechal posloužit ve svých problémech některým zkušeným bratrem neb sestrou?

Kolikrát jsem našel cestu k těm, jimž se mohu svěřit se svými těžkostmi? Ve věře zkušení křesťané mohou naše postavení často lépe posoudit než my sami. Když jsem se jednou chtěl rychle rozhodnout, aniž jsem měl v dané otázce vnitřní jistotu a jasnou odpověď Páně, zeptal jsem se ještě jednoho otce u věře, co by mi radil. Ten mi řekl: „**Jestliže nemáš jasno, tak šapej na mistě!**“ Tato věta mne uchránila od chybného rozhodnutí.

4. A co máj rozum?

Bůh nám daroval velký dar rozumu. Ten nemusíme vyloučit při našem rozhodování. Často musíme se rozhodnout svým rozumem, i když prosíme o zjevení Boží vůle. Tehdy stojím tiše před Bohem a jednám podle uznání svých smyslů. Boží vůle může být často proti mým smyslům. Boží rozkazy v životě Abrahama byly proti veškerým lidským smyslům. A že prorok Ozeáš si z rozkazu Hospodinova měl zamílovat ženu hříšnici, bylo jistě proti jeho vůli a smyslům.

Proto si pamatujme, že naše smysly, náš rozum nemůže být vždy měřítkem pro pravé rozhodnutí!

5. A co znamení?

Jak se dočteme v Písme, mnozí lidé si vyprosili od Boha znamení, aby si byli jisti správností své cesty. Myslím např. na znamenitého soudce Gedeona. Smíme i my tak směle s Bohem jednat? Já se osměluji říci toto: když někdy stojíme v mimořádně velkých rozpacích a musíme se rozhodnout ve velmi závažné otázce pro náš život, pak si můžeme dovolit prosit Boha ve věře, aby nám pomohl nějakým znamením. Počítáme přece se živým Bohem, který svá dítka nechce nechat na pospas. Počítáme přece s Pánem, který řekl: „Já tobě k srozumění posloužím a vyučím tě cestě, po níž bys chodit měl; dáms radu, oči své na tě obrátě“ (Zalm 32:8). Nesmíme však s touto žádostí po Božím znamení lehkovážně zacházet!

NUTNÉ ZJIŠTĚNÍ!

Proč je to často tak těžké poznat Boží vůli v té či oné situaci? V mnohých otázkách nám Boží slovo nedává jednoznačnou odpověď. Někdy bychom byli velmi vděční, kdyby Bible byla zákoníkem, sbírkou nařízení, příkazů a pokynů, kde by byly vyřešeny všechny otázky, které se v životě mohou vyskytnout. Pak by nám stačilo pouze zalistovat v ní, najít si příslušnou kapitolu a věděli bychom, co máme udělat.

Nechceme zamlčet, že se někdy musíme vnitřně trápit s otázkou, jak poznat Boží vůli? Neříkáme si: „Chci Jebo vůli konat, jen kdybych věděl, jak se nyní mám rozhodnout a kterou cestou jít?“

MNOHO JE JASNÉ!

V Božím slově je mnoho jasných pokynů pro náš každodenní život. Pro mnoho životních otásek máme Boží jednoznačnou odpověď, ať je to v deseti příkázáních daných Mojžíšovi, v prorockých knihách, ve slovech Pána Ježíše nebo v apoštolských listech. Ale my jsme náchylní velmi rychle ustoupit od poznaných projevů Jebo vůle. Říkáme: „Ach, to stojí ve Starém zákoně, a proto pro nás neplatí“. Nebo: „Apoštolská doporučení byla časově určena pro dobu prvních křesťanů a pro moderní dobu jsou již zastaralá“. Ne, nemáme pravdu! Buď je Bible směrodatná i pro nás a řídíme se jasnými Božími pokyny v ní obsaženými, nebo ji považujeme za časově vázanou [historickou] knihu s náboženským obsahem, která nám nemá co říci a tudíž nás nezajímá!“

V Bibli nás potkává Boží vůle a mnohé problémy našeho života jsou v ní vyřešeny. Boží slovo mluví kuř. jednoznačně o předmanželském a manželském životě. Zavazuje nás k pravdě. Volá nás k službě. Ukazuje nám, jak máme společně jednat.

Ale ještě jednou: jsou životní otázky, pro které v Bibli není výhradně sepsána Boží odpověď. A co tedy, jak dál?

Dovolte mi dát vám několik rad, které mohou být tam či onam malou pomocí.

1. V modlitebném očekávání

Je třeba, abychom o veškerých svých rozhodováních promluvili s Bohem. Přitom nám v naší modlitbě musí jít o to, aby nám Bůh svou vůli objasnil. Často máme určitá svá přání a představy. Očekáváme, že Bůh tato naše přání potvrdí. A právě proto prosíme Jebo za to, aby Bůh naše vlastní přání zatlačil do pozadí. Chtějme být hotovi jít i jinou cestou než tou, kterou jsme si sami již předem zvolili. Boží vůle a mé přání nemusí být vždy stejně. Jistě, mohu Bohu své přání říci, ale musím být také hotov je odložit a přijat jinou radu. Zda-li to nebylo tak v životě Pána Ježíše? Nepřijímal On v modlitbě tichosti Otcovy pokyny a zjevení Jebo přání? „A propustiv je, šel na horu, aby se modlil“ (Mk. 6:46). „A poodšed maličko, padl na tvář svou, modle se a řka: Otče můj, jestli je možné, nechť odejde ode mne kalich tento. Avšak ne jakž já chci, ale jakž ty“ (Mat. 26:39). Modlitebním

spojením se svým Otcem získal si jasno o cestě a činech, které má vykonat. Neměla by to být také naše cesta k vnitřnímu ujasnění Božích myšlenek se mnou?

2. Nikdy ne proti Božímu slovu!

Naše rozhodnutí nesmí být proti zjevení Božího slova. Přitom nejde jen o literu Božích příkázání, ale hlavně o ducha Písmá. I zde je Pán Ježíš pro nás vzácným příkladem. V Něm se Boží slovo stalo zřejmým, bylo zosobněno. „Psánoř jest“ – to byla odpověď Pána Ježíše v pokusu, v boji, i na kríži: „...aby se naplnilo písmo, řekl: Zizním“ (Jan 19:28). Nechť On je našim vzorem v každé životní situaci!

3. Co říkají zkušení křesťané?

Jak je to znamenitě, že nás Pán postavil do obecenství s věřícími! Vzájemně si pomáháme. Jedni druhým pomáháme nést břemena. Lásku k Pánu Ježíši dokazujeme tím, že nezíštně a ochotně sloužíme druhým. Jak často jsem si nechal posloužit ve svých problémech některým zkušeným bratrem nebo sestrou?

Kolikrát jsem našel cestu k těm, jimž se mohu svěřit se svými těžkostmi? Ve víře zkušení křesťané mohou naše postavení často lépe posoudit než my sami. Když jsem se jednou chtěl rychle rozhodnout, aniž jsem měl v dané otázce vnitřní jistotu a jasnu odpověď Páně, zeptal jsem se ještě jednoho otce u víře, co by mi radil. Ten mi řekl: „**Jestliže nemáš jasno, tak šlapec na místě!**“ Tato věta mne uchránila od chybného rozhodnutí.

4. A co můj rozum?

Bůh nám daroval velký dar rozumu. Ten nemusíme vyloučit při našem rozhodování. Často musíme se rozhodnout svým rozumem, i když prosíme o zjevení Boží vůle. Tehdy stojím tiše před Bohem a jednám podle uznání svých smyslů. Boží vůle může být často proti mým smyslům. Boží rozkazy v životě Abrahama byly proti veškerým lidským smyslům. A že prorok Ozeáš si z rozkazu Hospodinova měl zamílovat ženu hříšnici, bylo jistě proti jeho vůli a smyslům.

Proto si pamatuji, že naše smysly, náš rozum nemůže být vždy měřítkem pro pravé rozhodnutí!

5. A co znamení?

Jak se dočteme v Písmě, mnozí lidé si vyprosili od Boha znamení, aby si byli jisti správností své cesty. Myslím např. na znamenitěho soudce Gedeona. Smíme i my tak směle s Bohem jednat? Já se osměluji říci toto: když někdy stojím v mimořádně velkých rozpacích a musíme se rozhodnout ve velmi závažné otázce pro náš život, pak si můžeme dovolit prosit Boha ve víře, aby nám pomohl nějakým znamením. Počítáme přece se živým Bohem, který svá dítka nechce nechat na pospas. Počítáme přece s Pánem, který řekl: „Já tobě k srozumění posloužím a vyučím tě cestě, po níž bys chodit měl; dámt' radu, oči své na tě obrátě“ (Žalm 32:8). Nesmíme však s touto žádostí po Božím znamení lehkovážně zacházet!

6. Poslední možnost!

Může se stát, že i po vyčerpání předcházejících možností zůstávám v nějaké otázce v úplné tmě. Bůh zdánlivě neodpovídá na mé volání; mínění bratří je dvoukolejně; žádné znamení jsem nedostal, ani můj rozum mi nedává odpověď. A přece musí padnout rozhodnutí! Co nyní?

V takovém postavení musíme říci Pánu: „Pane, nevím, kterou cestou mám jít. Jednu musím zvolit! Volím si nyní tuto cestu v důvěře, že nedovolíš, abych byl zahanben. Pojd i Ty na tuto cestu se mnou. Prosím Tě o to v počtu. Chci být Tobě poslušen.“

Když se takto v upřímnosti modlíme, pak můžeme jít touto zvolenou cestou s důvěrou a v plné naději, že i Pán ji potvrdí.

Cesta za našim Pánem není lehká. Vždyť neseme, nebo máme nést jho a břemeno. Toto Jeho jho má však být pro nás rozkošné a Jeho břímě lehké (Mat. 11:30). A ono skutečně bude, když se budeme od Něho učit tichosti a pokroku a ve všech životních problémech prosit o Jeho radu: „**Pane, co chceš, abych v této chvíli učinil?**“

Upraveno podle článku K. Heimbuchera
v časopisu DER PFLÜGER

K. F. — jos

JOZIÁŠ

„V osmi letech byl Joziaš,
když královati počal...“

2. Paralipomenon 34:1

V osmi letech králem! Uvědomuje si Joziaš své postavení, důstojenství, bohatství, moc, odpovědnost? Dosud neví, co to vše znamená! Dosud nechápe. Ještě malé, hravé, nerozumné, na druhých závislé dítě a přece již králem!

Není tu tak i s tebou, můj milý? Z milosti, z nepochopitelné lásky Boží narozený, pomazaný shůry — stojíš v jedinečném postavení, které nechápeš, jemuž nerozumíš. Jsi Boží syn, syn královský, určený k vznešeným úkolům, do nichž máš dorůst! Možná, že Joziaš záviděl jiným dětem svého věku jejich volnost, jejich možnosti her a zábav, splňování jejich dětských tužeb a přání — to vše, co jemu bylo

upřeno, co mohlo mít a dostat každé dítě, jenom on ne! Možná, že se mnohokrát bouřil, reptal, hněval, dokonce i o nespravedlnosti Boží uvažoval — a byl by ochotně vyměnil své postavení za jejich, protože ono bylo jen zdrojem nesnáší a nepříjemností v životě! — Možná, že žaloval na svůj trpký osud — úděl výjimečného člověka, který má jen odříkání, učení, práci, námahu a společenství těch, kteří mu zhola nerozumějí a zatěžují nesnesitelnými břemeny bez špetky soucitu a slitování! Možná, že si několikrát řekl, že z královského paláce uteče — že králem být nechce, ale nakonec poznal, že nelze jinak — že mu nic jiného nezbývá, než — zůstat, snášet, trpět — vytrvat!

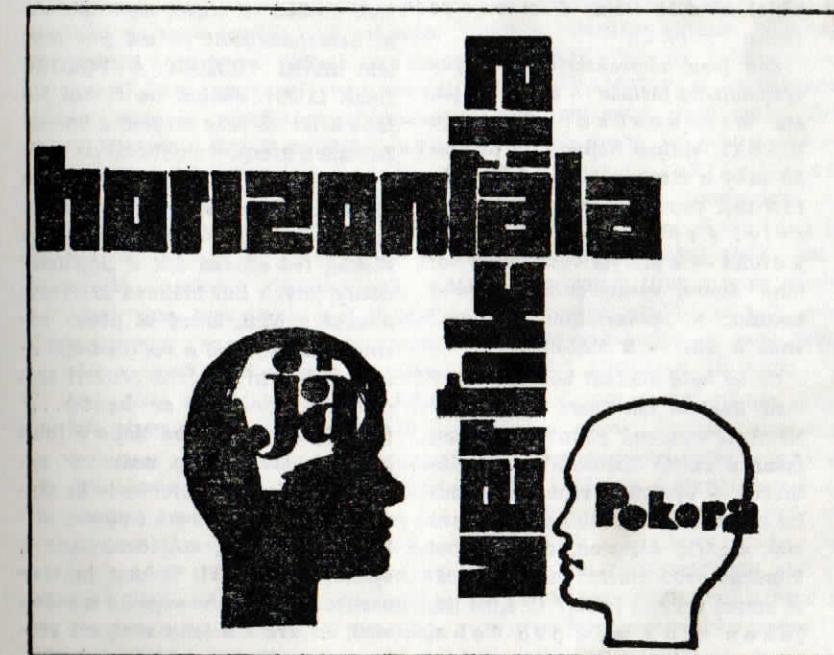
Pošetilý „osmiletý Joziaš“! Kolik je již tobě let, kolik už máš naučení, zkušeností a duchovních poznání o svém postavení, určení, cíli! Už bys tomu všemu měl dřívou rozumět a neměl pořád srovnávat

svou „smůlu“, nemohoucnost, neschopnost, životní „nezdary“, tvrdý „macešský“ svůj život s úspěchy, „štěstím“, „radostmi“ a možnostmi — s osudy těch ostatních „narozených na šťastnější planetě“ — srovnávat život svého určení s hrami těch, kteří tvé určení neznají a své dosud nikdy nepochopili jen proto, že o něm dosud vážně neuvažovali!

Už vidíš, můj „osmiletý Joziaš“, jak jsi vlastně pošetilý se vším tím svým reptáním, nespokojeností, závistí, hořkostí, depresemi a „komplexy méněcennosti“, s tím svým věčným srovnáváním s druhými v tom, co nemáš, aniž si uvědomuješ co máš, čím máš vládnout a k jakému cíli? Už jsi pochopil, že tvůj úděl musí být jiný, že celá ta odlišnost Tvé cesty tkví v Tvém zcela odlišném, jedinečném posta-

vení? V tom, že jsi prostě povolán a vyvolen k úkolům, které druhý konat nebude a ani nemůže, k životu mimořádné důležitosti a ceny? Už jsi pochopil, že vše je v tvém životě úžasné promyšlené, důmyslné, že jsi předmětem zcela mimořádné péče a lásky Otce, že bys jinak nikdy nedorostl do těch úkolů, které ti chystá — do požehnaného využívání Jeho moci, kterou ti chec svěřit a již svěřuje — že máš být „králem s královským charakterem“? Být reprezentantem Božím a nositelem Jeho duchovních hodnot na této zemi?

Osm let trvala situace „osmiletého Joziaše“ v jeho životě. (Ten, činil to, co jest pravého před očima Hospodinovýma...“ (v. 2). To je celková charakteristika jeho vlády — pozn.). Jak dlouho už trvá

u tebe, jak dlouho chceš v ní se trvat a zdržovat sám věčným záhy váním sebou samým a svým neradostným stavem? Kdy už konečně pochopíš Otcova vůli, Jeho záměry s tebou... a uchvácen tímto úžasným zjevením — poznáním Jeho krásy a krásy svého postavení ovládneš zcela situaci, která dříve ovládala tebe? Kdy se ti otevrou oči, abys právě v tom, v čem jsi dosud spatřoval svou nevýhodu, „odstrčení Bohem“ — uviděl vlastně největší důkaz Jeho moudré, jasnozřivé, dokonalé lásky, již tě miluje, nepřestal nikdy a nikdy nepřestane milovat! Teprve ten Joziáš, který v Boží škole takto prospěje, stane se jiným — „šestnáctiletým“!

„Léta zajisté osmého kralování svého, když ještě mládeneček, byl, počal hledati Boha Davida, otce svého...“ (v. 3).

Zde jsou charakteristické rysy vyspělejšího Joziáše — ne dítěte již, ale mládenečka! Co to je HLEDAT, vidíme nejlépe na příkladě ženy a ztraceného peníze (Luk. 15:8-10). Teprve opravdové úsilí se svící v ruce a s koštětem v druhé — s plným vymetením celého domu, vysmýčením každého koutku, s „generálním úklidem“ vede k cíli — k NALEZENÍ!

Co by bylo hledání bez nalezení? Proč hledaje tak často nenalézáš? Nemluví uvedené podobenství dost jasně o světle Božího slova a zúčtování — vymetení všeho nepořádku a nečistoty z Tvého srdce, které má zazářit čistotou, abys našel konečně svou vlastní cenu a životní smysl v Pánu Ježiši? Chápeš již, jakou cenu máš pro Boha, když pro tebe neodpustil ani tomu

svému nejmilejšímu — vlastnímu svému Synu, Tomu, v němž se mu dobře zalíbilo — že pro tebe nelitoval dát - obětovat to nejdražší, co On — Bůh má, v čem má On sám své zalíbení? (Řím. 8:32, Mat. 3:17) Uvědomuješ si, že tato úžasná hodnota zůstane mrtvou, jestliže nebude nalezena, vyňata z prachu a temnoty, aby mohla plnit svou funkci služby — oběhu? Všimni si dále — „hledat“ ne sebe a svých věcí, přání, tužeb a žádostí, ale BOHA! Dokud je člověk sám sebou занajat, je roztržitý a netečný k všemu, co je mimo oblast jeho „já“! Nevidí, neslyší, nesrozumívá — nedovede a ani nemůže v tomto stavu Boha hledat, tím méně Jej nalézat, mít, být Jím naplněn a uchvácen!

Náš drahý Spasitel — dokonalý znalec naší lidské psychiky — našich duševních stavů, naší duchovní nemohoucnosti — má pro tebe lék: SVOU TICHOST A POKORU (Mat. 11:29). Pohled na Něho! Na Jeho kříž! Na Jeho utrpení a bolest! Zapomeň alespoň chvíličku na sebe a zamysli se nad Ním! Jak jsou všecky tvé „problémy“ nicotné a směšné před Jeho křížem! Jak jsou všecka tvá srovnávání s „lepšimi“ osudy jiných lidí bláhová při srovnávání s Ním, který si přece zasloužil to nejlepší a nejkrásnější — aby „místo předložené radosti strpěl kříž, opováživ se hanby...“ (Žid. 12:2). Pohled na Něho a Jeho kříž a budeš vyléčen, uzdraven, vysvobozen, budeš se tolik, tolik stydět za svou duchovní slepotu, ztíšíš sel. Takto se, můj drahý, uč a vyučuj TICHOSTI! Tichost je stav osvobození od sebe samého a svých věcí, od světa a jeho věcí, od všechno, co rozrušuje, zneklidňuje, svírá.

Je nutným předpokladem pro porozumění Bohu, pro pochopení Jeho myšlenek a Jeho vůle! První předpoklad, abys Joj a Jeho vůli začal brát ve svém životě vůbec v úvahu, uznával ji, oddával se jí, naučil ji milovat!

Ale poněkud pochopení, poznání Boží vůle nestačí! Viš dobré, jak jsi i neschopen činit! Na kříž Pána Ježiše nestačí jen hledět, ale do „atmosféry Jeho kříže“ je třeba vstupovat, v ní setrvávat! Činit kříž východiskem každé životní situace. Tak dochází k nabývání POKORY, která je stavem „umrtvení vlastního já“, kdy dochází k dalšímu vzácnému zjevení, že „starý člověk náš s Kristem je ukřižován“, že „jsme Ním zemřeli“ (Řím. 6:6, 8), že „život náš skryt jest s Kristem v Bohu“ (Kol. 3:3). Ano, takový člověk je pokorný — nezasažitelný a nezranitelný v útocích na svou osobu! Nad takovým žádostí a povahové sklonu více nepanují. Toto „umrtvení“ není ovšem samoúčelné, neradostné zúčtování se životem a jeho bohatstvím, ale předpokladem pro plnost životní krásy a bohatství nového života, žitého rukou v ruce s Kristem ve všech životních okolnostech, v nichž jsme byli dříve sami; života, v němž je „On zjeven v smrtelném těle našem“ (2. Kor. 4:11)! Zmíráme s Ním, abychom s Ním a v Něm žili, a aby On s námi a v nás žil!

Teprve „člověk tichosti a pokory“ má smysl pro POSLUŠNOST Boží vůle a teprve na této cestě — poslušnosti víry nalézá Boha! Jak je třeba, abys Jej nalézal na každý den, abys s Ním mohl vstupovat do všech svých životních situací, abys Jej dovezdí vnést do

svého myšlení, mlavení a konání! Potřebuješ Jej nalézt, můj drahý, hned zrána, v každém svém úspěchu i nezdaru, v každé radosti a strasti. Ale u jména Bůh je uveden příklad — DAVIDŮV! Joziáš má před sebou konkrétní příklad — nádherný obraz, jímž je okouzlen, cele zaujat — Davida. Jej nezajímají lidé podprůměrní či nešlechetní s jejich nízkými zájmy a životním zaměřením. On je ve své touze po dobru, pravdě a kráse silně tažen právě k Davidovi! Joziáše zajímá pouze takový Bůh, který dovede vzbuzovat, formovat „Davidy“ — Bůh, který se projevuje, žije a oslavuje v lidech „Davidova typu“. To je Bůh, pro kterého se rozhodl Joziášovo srdce. Ten, s nímž se setkal skrze Davida. Poznámka „otce svého“ ukazuje na důvěrný vnitřní vztah, na ono vzácné příbuzenství, které není tolik v tělesném ohledu. Příbuzenství, jehož přednost, bohatství, ale také ZÁVAZNOST si mládeneček Joziáš postupně uvědomuje. Tvůj Bůh, můj drahý, je především Bohem Pána Ježiše Krista a je nejen tvým Stvořitelem, ale drahým Otcem! Jen skrze Pána Ježiše a v Něm můžeš vidět, mít a uvědomovat si Otce a onen důvěrný otcovský vztah lásky k sobě. Prožívat požehnání a moc svého synovství (Jan 1:12, 13, 14:9).

Hledej, můj drahý příteli, celým srdcem „Boha Davida, otce svého“! Jestliže jsi už začal — počal Jej hledati opravdově ve všech svých životních situacích, — přestal jsi být „osmiletým Joziášem“, ale stal jsi se oním „šestnáctiletým“, stanul jsi „v osmi letech panového svého“!

(Pokračování) -Kk-

Křestan a rodina

I. SVĚDECTVÍ V RODINĚ

Mnoho křestanů – a zvláště mladých – nedělá žádné opravdové pokroky v duchovním životě, protože selhávají v rozhodující části své existence, totiž v rodině. Pro mnoho mladých lidí vznikají velmi vážné konflikty s rodičovským domem, když poznali v Pánu Ježíši svého osobního Spasitele a rozhodli se pro Něho žít. Pro zdravý růst života víry záleží velmi na tom, jak se tyto problémy řeší. Slovo Boží nám dává jasné směrnice: „Cti otce svého a matku svou“. Toto slovo platí bez omezení i v Novém zákoně (Ef. 6:2). Bez omezení zde znamená, že se nejedná o to, jsou-li rodiče hodni úcty. I sama otázka není na místě. Rodičům náleží úcta, protože mne přivedli na svět, dali mi život. Bůh jim k tomu a k mému vychování dal sílu. Nezáleží na tom, jsou-li rodiče věřící či nevěřící, vyznačují-li se zvláště nimi ctnostmi, nebo vyskytujují-li se při nich snad nějaké slabosti. Je známo, že matky se zasazují o svého nezdárnného syna, oplakávají ho a navštěvují, hájí ho a chrání i tehdy, je-li vyobcován ze spo-

lečnosti, nebo zákonem odsouzen k trestu vězení. Tento člověk když si dřímal pod matčiným srdcem a přišel v bolesti a naději na svět. Na tomto pravztahu žádné lidské okolnosti nic nezmění.

Obráceně to také platí pro děti. Může ctít dítě otce, který je opilcem? Ano. Příklad pro to je ve slově Božím. Noe se opil a v tomto stavu se obnažil. Tak se dvojnásobně zbavil úcty. Jeho dva synové se však přiblížili s pláštěm a přikryli jej, zatímco jejich obličej byl odvrácen. Ctili svého otce tím, že jeho nahotu zakryli a nepásli se na tom, nebo dokonce z toho nevyvodili právo neposlouchat více svého otce.

Jak děti dospívají, začínají mnohdy brzy rozpoznávat slabosti nebo dokonce někdy i hříchy svých rodičů. Všimají si, kde je pokrytectví, neupřímnost, skrývání nebo neuskutečňovaný život. Budou děti v takových případech žalovat, nebo budou poklesky svých rodičů přikrývat? Kdo žaluje, zneuctívá rodiče a vydává se v nebezpečí, že dříve nebo později sám upadne do toho, co dnes odsuzuje. Kdo naopak přikrývá

Jsou okamžiky, které mají větší cenu než celá léta.
I malý čin je více, než nejkrásnější řeči.

Nejrozšířenější vadou lidského charakteru je povrchnost. Bezpečný lék na chorobu lidské pýchy je procházka po hřbitově a čtení náhrobních nápisů. Nejkrásněji umírá větev, která se láme pod těhou vlastního ovoce.

nedostatky, ctí rodiče a dokáže u víře s milostivou pomocí Boží – který má zálibení v takovém počinání a je ho pamětliv – zaujmout vnitřní pokoj, ten mu pomůže v blízké budoucnosti ve vlastním manželství a rodině překonávat tytéž chyby.

Cti
OTCE
SVÉHO
MATKU
SVOU

Uvěří-li tedy mladý člověk, přeje si zajisté ze srdce, aby se i rodiče a sourozenci obrátili k Pánu Ježíši. To je přece zdravou známkou jeho víry a potěšitelná touha. A k tomu má ještě zaslíbení Boží: „Věř v Pána Ježíše Krista a budeš spasen ty i dům tvůj“. Ve velmi mnohých případech se pokouší mladí lidé napomáhat tomuto zaslíbení vlastní tělesnou horlivostí. Nikde není tak na místě nutnost prokazovat si vzájemně úctu jako tam, kde lidé žijí úzce spolu v intimním každodenním životě, jako je tomu v rodině. Mladí křestané si musí uvědomit, že sice mají pravou víru, dosud však ne zcela osvědčenou, nebo vůbec neosvědčenou, která tu stojí proti životu rodičů, který prošel osvědčením. Je to sice mnohem jednodušší být na krátkou dobu v tábore mezi neznámými, nebo

málo známými, přátelským a laskavým, nebo se ukazovat veřejně v biblické skupině přede všemi jako věřící dle Bible a být přivítávým, ale nepřesvědčuje to.

Vlastní posudek o našem křesťanském životě může být podán jen doma – tam, kde nás každý zná skrz naskrz. Jestliže odmlouváme rodičům, nebo odmítáme udělat drobné domácí úkony, jsme-li doma dokonce drži nebo mrzutí, tehdy se dopouštíme nejhrubějších hřichů, které podkopávají, ne-li ruší celé naše svědecství! Co máme tedy dělat? Milost? Svou víru skrývat, protože stále selháváme? Ne! Raději se modleme za vhodný okamžik, kdy otci, matce nebo sourozencům budeme moci v tichosti otevřít své srdce, kdy jim budeme moci vyprávět o tom, co jsme v Pánu Ježíši našli. Ale vyprávějme bez kázání a nenaléhejme na posluchače. Vydejme svědecství dětsky prostě a v pokoře, ctíce rodiče.

A jestliže potom selžeme? Pak se rozhoduje o všem! Po čem – uvažujme jen – se pozná, že jsem křestan? Pokořím-li se, připustím-li své selhání a poprosím-li o odpusťení – vždy z novu a z novu. Právě pak budu moci svědčit, řeknu-li: „Maminko, býl jsem dnes opět vůči tobě nezvedený, ačkolik už náležím Pánu Ježíši. Je mi toho velmi líto, že jsem tím Pána Ježíše zarmoutil a tebe zlehčil. Prosím, odpusť mi to.“

My však dáváme přednost kázání. Nejradiji bychom se povídaly za dokonalé lidi – za takové, jejichž dokonalost jen září a srší plností života, a pak bychom řekli našim – ach tak velice nedokonalým a nevěřícím rodi-

čům: „Nebudete-li takovými jako já...“ (?!!!).

Zajisté se bude naše touha po obrácení našich rodičů a sourozenců stupňovat po nějaké době, když nezpozorujeme nic, co by nasvědčovalo o nějaké změně. Avšak Pán Ježíš nás chce tříbit – čistit a prohlubovat, aby se naše víra osvědčila. On nás chce zkoušet i v tom, umíme-li trpět z lásky k druhým.

Příkaz „cti otce svého i matku“ má však též kladný projev – poslušnost. „Poslouchejte svých rodičů“ (Efez. 6:1). Ani zde nečinní Pismo rozdíl mezi věřícími a nevěřícími rodiči. Křesťan má poslouchat své rodiče i tehdy, nejsou-li křesťany podle Písma jako on. Pokud jsme závislí na rodičích, stojíme pod jejich odpovědností a dlužíme jím poslušnost. A to i tehdy, je-li nám to zatěžko a myslíme-li si, že některé nařízení rodičů je snad zcela neoprávněné. I kdyby rodičovské nařízení nemělo být to nejrozumnější, které si lze vymyslet, neutrpíme žádnou škodu, nýbrž budeme mít z toho jen zisk pro svůj život, pokud své rodiče posloucháme „v Pánu“ – pro Pána Ježíše.

Je jasné, že mladý dospívající člověk se dostane do těžkostí a vážných svízelů vzhledem k svému postavení k rodičovskému domu: Jednou nastane hodina, kdy „opustí otce i matku a připojí se ke své manželce“.

Tato hodina musí být připravována pozvolným vytvářením samostatného života (závislého na Pánu), přejímáním zodpovědnosti a nakonec odpoutáním se od rodičovského domu. Avšak držím smýšlením „já mám pravdu“, oby-

čejnou neposlušností, stávkami nebo odporem se toto odpoutávání nevybojuje vnitřně, nýbrž se pouze potlačí. Projeví se pak později v konfliktech ve vlastním manželství, ve vlastním životě v době zralosti.

Je-li vše v pořádku, nastane mlademu člověku vždy chvíle, kdy jasně, určitě a klidně přestoupí před své rodiče a řekne: „Moji milí rodiče, chci vás ochotně cítit a poslouchat, ale po mnohem přemýšlení jsem dospěl k přesvědčení, že musím jit svou vlastní cestou. Ponechte mi, prosím, volnost (požehnejte mi, prosím) k tomu“. Má-li však takový krok přinést ovoce, musí být zrály.

K procesu dozrávání patří toto podstatné: aby se mladý muž pozoroval při opakování a na napětí bohatých debatách s rodiči, když na ně reaguje vzdorovitě a svévolně a kdy se jeho vlastní životní cesta začíná rýsovat a odbočovat od jejich. Zrali a moudří rodiče budou tento odpoutávací proces podporovat a sdílet. Zkonstatněli rodiče, kteří si myslí, že děti jsou zde pro ně, budou toto odpoutávání ztěžovat. Pro mladého křesťana však nastane dispens od Božího nařízení: „Cti otce a matku“ a „poslouchejte svých rodičů ve všem“. Bude-li z lásky k Pánu Ježíši toto uložení ostříhat, bude ve svém životě sklizeť bohaté ovoce v rozhodujícím úseku.

Z knihy Dr. H. Bürki Baustiene připravila D. Z.

(Pokračování příště)

LETNÍHO SETKÁNÍ MLADÝCH

ZLÍ jsme na Nivách jako velká rodina, v níž panovalo ovzduší vzájemné důvěry, porozumění a lásky. Přes vnější pohodu odehrával se však v srdci některých veliký zápas – o jistotu spasení. V prostředí, v němž mluvil Pán Ježíš k našim srdcům nemohli jinak, než být hluboce zasaženi a znepokojeni. Vědomi, že nemají pravého pokoje, pravé radosti, že se na ně nevztahuje slova: „**Blažení jsou ti, jimž byly odpuštěny nezákonnéosti a jimž byly příkryty hřchy**“ (Rím. 4:7), poznání, jehož druží jsou touto skutečností naplněni a jak jí žijí; muselo přinést své ovoce.

Za středy na čtvrttek, 9.–10. července t. r., prožili jsme **nezapomenutelnou noc na Nivách**, v níž se šest mladých lidí obrátilo k Pánu Ježíši a získalo jistotu spasení. To, co prožívali a spolu s nimi i my ostatní, nelze popsat. Poznali jsme znovu, že „**evangelium je mocí Boží k spásě každému věřícímu**“ a že tato moc působí divy i v našem století. Co o tom napsali mladí do své kroniky?

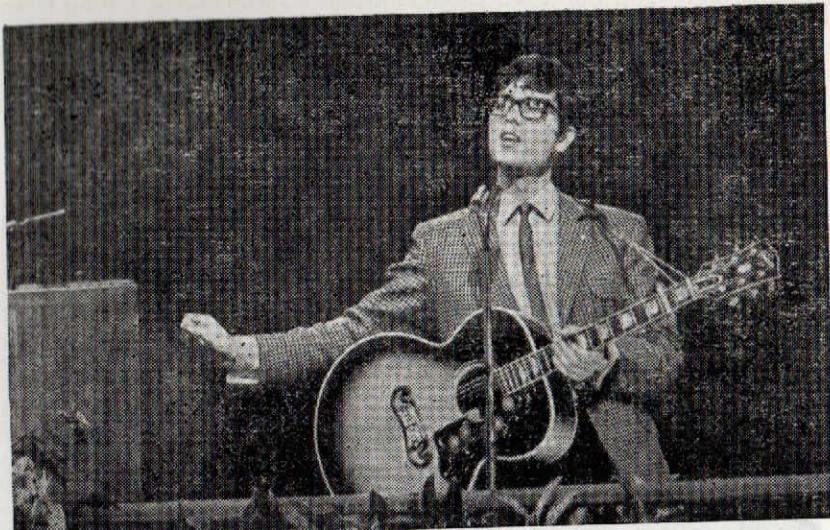
„Po večeři jsme si zopakovali ranní chvílkou, zpívalo se, hrálo na kytaru. Potom jsme se už všichni brali na kutě. Jen někteří vytrvalci trápili své hlasivkové vazby. Mnozí všobec netušili, co se v tu chvíli odehrává. Když tu došla ke zpěvákům zpráva: „Helenka uvěřila!“. Hned se v nás rozezvučely všechny struny radosti. Co ji zazpíváme? Ale než jsme se stačili domluvit, přiběhl Milan celý rozzářený: „Tak pojďte jí m zazpívat.“ To už jsme nevěděli, co dělat od radosti, netušice, že ještě větší překvapení nás tuto noc čeká. Z pokojíčku, v němž spí naše tetička Ouzká, vycházely čtyři dívčinky – uplakané, ale radostí zářily jejich obličeje přes tekoucí slzy. Byly to Helenka a Danka ze Sumperka, Ivanka a Hanka z Olomouce. Hned jsme museli děkovat Pánu Ježíši za tuto milost, vždyť jsme si to nezasloužili. Vzpomínali jsme na zbývající dva a při vši radosti jsme měli pocit strachu o ně. Rozhodnou se taky? – ptali jsme se v duchu – nebo zavrhnou nabízenou milost? Ve svých modlitbách jsme za ně prosili.

V tom jsme slyšeli kroky. To Péta z Prahy zalézal do spacáku na seně. Janko se hned zvedl, aby šel za ním. Všichni jsme s napětím očekávali Jankův příchod. Nemuseli jsme dlouho čekat, neboť na nevelkou chvíli se vrátil usmívaje se na nás již ve dveřích: „Petr patří Pánu Ježíši. Pojdme za ním, on nám to poví!“ Nikoho nebylo třeba dvakrát pobízet. Jeden za druhým vystupovali jsme po žebříčku sa půdu, toužice co nejdříve uvidět Petra. Nikdo nezaregistroval, že chybí Jožánek z Poruby. Ale v pohotovosti byla tetička. A tak ještě jsme nestačili poděkovat za Petra a už se ozvalo: „Jožka se také odevzdala tě Pánu Ježíši!“

To bylo nad naše sily. Bylo po půlnoci a my jsme zpívali a děkovali Pánu. Na spánek nebylo pomyslení. Jak projevit tuto radost, která v nás překypovala a drala se ven? Tu se ozval hlas: „To musíme říci Komedům ve Vsetíně!“ A tak v tu chvíli zahalení v dekách jsme se vydali na několikakilometrovou cestu lesem...“

Při líčení této události si vzpomínáme na příběh v evangeliu Lukáše 24:31–33, kdy učedníci zasaženi Boží mocí s hořícím srdcem museli vstát v tu hodinu a běžet bez ohledu na pokročilou noc do Jeruzaléma, aby zvěstovali ostatním bratřím a sestrám, že se jim zjevil Pán Ježíš.

Kroniku psali: Zdeněk David a Růženka Palová
upr. -jos-

CLIFF RICHARD MOJA VIERA

Cliffa Richarda, populárneho speváka z Anglicka, najmä mladým ľuďom netreba zvlášť predstavovať. Je známy vo všetkých kontinentoch. No je už menej známe, prečo vystupuje čoraz riedšie, prečo sa výzorom i správaním líši od iných speváckych hviezd. Odpoveď dáva často v mnohých rozhovoroch sám. Tu je výber niektorých otázok a jeho odpovedí:

— Co považujete za najdôležitejšiu vec vo vašom živote?

To, že som sa stal skutočným kresťanom.

— Ste už kresťanom dávno?

Nie. Asi dva a pol roka.

— Rozhodli ste sa pre Krista odrazu?

Nie, postupne. Neviem presne, v ktorý deň som sa definitívne rozhodol. Ale viem určite, že som potreboval Pána Ježiša Krista ako svojho osobného Spasiteľa. Viem, som kresťan.

— Od Earls Court, kde ste svoje obrátenie v zhromaždení s Billy Grahamom verejne vyznali, žijete nový život. Čím sa líši od predošlého?

Môj život je teraz v podstate iný. Mám nových priateľov, nový pohľad na život. Pracujem pokojne, nehnevám sa na iných. Keď som raz nedosiahol rekordný úspech v speváckej súťaži Top-Ten, bol by som snáď skočil do vody. No, viera v Pána Ježiša Krista mi dáva vždy nový pokoj a nový zmysel života. Hoci sa snažím byť vždy najlepší, pri neúspechoch nie som sklamaný a nemyslím na samovraždu ako mnogí v mojom postavení.

— Ako poznačilo priatie Krista vašu prácu?

Citím sa slobodnejší a najmä kludnej. Som presvedčený, že modlitba je rozhovor s Bohom a modlim sa v každom čase aj pred každým vystúpením.

— Nebolo pre vás ľahšie stať sa kresťanom? Biblia hovorí, že bohatému je ľahko vojsť do nebeského kráľovstva.

Ide to o mnoho ľahšie, keď nemáte peniaze alebo slávu. Peniaze sú obyčajne najväčšie nešťastie a sláva tiež. Vedel by som sa zaobísť bez jedného i druhého. Bohatým je ľahko priať Krista, no nie je to nemožné.

— Sláva netrvá dlho, aj hviezdy na oblohe zhasínajú. Bude ústup boliet?

Mnohých snáď, mňa nie. Nebudem zlomený. Predovšetkým som kresťan a sláva je len súčasťou môjho zamestnania, ktoré ako aj všetko ostatné je dnuhoradé a strata žiadnej z tých vecí ma nemôže ochudobiť a teda ani zroniť.

— Máte ako kresťan aj iné ambicie?

Áno. Chcem sa stať biblickým inštruktorom. Ešte mám niekoľkoročné kontrakty, ale potom už chcem pôsobiť ako kresťanský učiteľ.

— Odkedy ste si vybrali túto prekvapujúcu cestu a čo vás k nej priviedlo?

Pred tromi rokmi. Verejne som to vyznal v roku 1966. Čo mi otvorilo oči? Čítanie, štúdium Biblie, Nového zákona, priatelia. Hlavne Biblia. Sú tam faktky, ktorým nemožno utiecť. Ak ste postavený pred realitu, musíte sa k nej stavať pozitívne.

— Keby ste mali príležitosť hovoriť k mladým ľuďom, čo by ste im povedali?

Najmä, aby sa nehanbili za svoju vieru v Krista. Žiaľ, aj mnohí úprimní ľudia nemajú často odvahu svedčiť iným. Radím vám, ak ste skutoční kresťania, najlepšie čo môžete urobiť, je hovoriť o tom komukoľvek!

— Čo by ste chceli povedať neveriacim?

Chcel by som povedať, že pre mňa bolo ľahšie priať Krista ako pre kohokoľvek iného, ale aj inf ľudia v mojich pozíciách urobili to isté. Keď som to urobil ja, môže to urobiť každý.

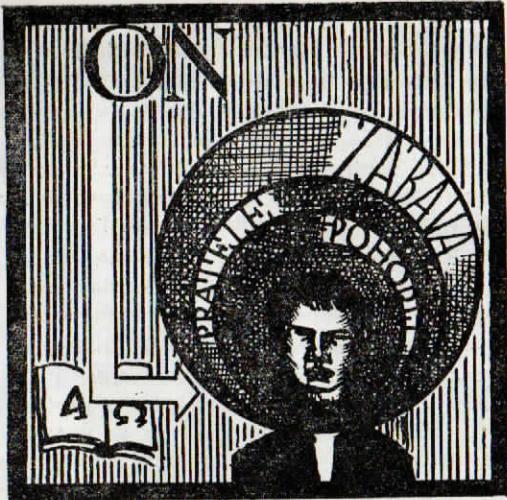
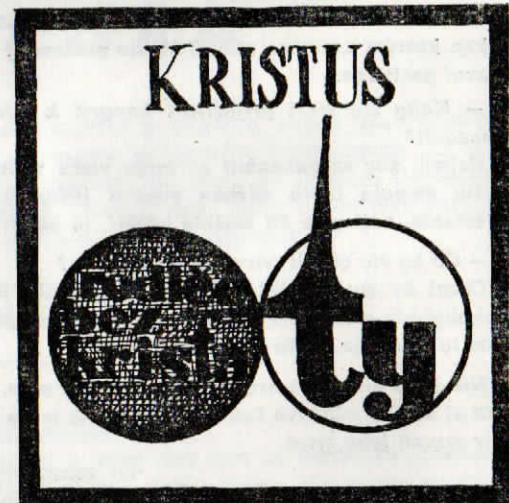
Nie je to niečo, čo urobilo šťastným len mňa. Práve tak sa stali šťastnými ako aj stovky mladých ľudí a šťastným sa môže stať každý, kto pozve Krista, aby zmenil jeho život.

Zo zahraničných a domácich prameňov preložil a spracoval -jk-

Issem zatím velmi mlád, ale moje víra v Pána Ježíše Krista je velmi reálná. Ani otec, ani matka nejsou křesťany a nechťejí mi dovolit, abych chodil do shromáždění, kam mne to táhne. Co mám činit?

Téměř všichni moji příbuzní a známí jsou křesťané. Ustaviceň mi říkají, abych četl Bibli a žil křesťanským životem. Upřímně řečeno, když si sednu k Bibli, nudím se, a pokousím-li se modlit, ustačeně myslím na tisíc jiných věcí. Je se mnou něco v neporádku?

O T Á Z K Y

Myslím, že to, co není při tobě v pořádku, je typické pro většinu mladých lidí. Vyrůstal jsi v náboženském ovzduší a zrovna nyní procházíš obdobím vzdoru. Chceš být sám svůj a rozhodovat se samostatně bez vlivu druhých lidí.

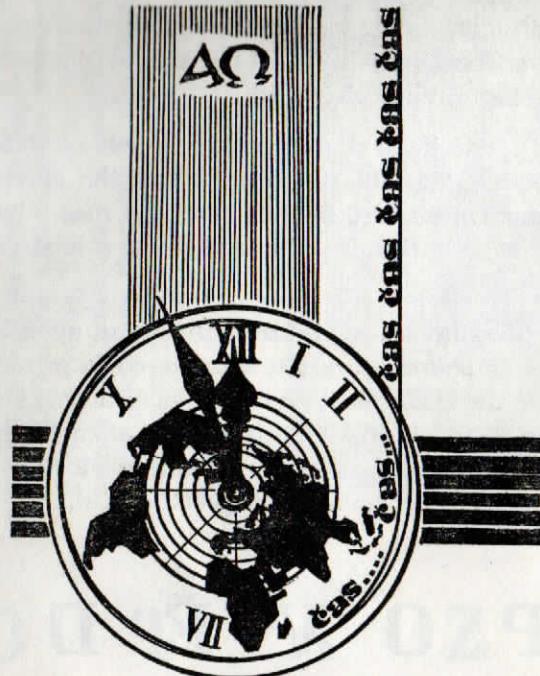
Měl bys však znát ještějinou skutečnost. Je to jedna z dáblových metod, že právě v této oblasti útočí na každého člověka, ať starého či mladého. On totiž ví, že Boží slovo má moc a bude se snažit, aby tě od něho zdržel. To znamená, že se o tebe vede duchovní boj.

Jestliže se na chvíli zastavíš a začneš zrale uvažovat, uvědomíš si, že se tě tvoji rodiče pokoušejí dostat k tomu, co je pro tebe dobré. Nerebeluj, ale dej Bohu příležitost, aby změnil tvůj život a pomohl ti v mnohých tvých problémech mládí. Šalomoun jednou řekl: „Pamatuj na Stvořitele svého ve dnech mladosti své“. To bys měl činit i ty, abys tak nalezl tu největší radost.

O D P O V Ě D I

Tvoji rodiče jsou v této věci nerozumní, protože ti nechťejí dovolit věc, která tě může učinit synem, na něhož pak by mohli být právem hrdi. Satan oslepil jejich oči a oni pak nejsou schopni vidět svoji velkou chybu. Bible říká, že „pakli zakryté jest evangelium naše před těmi, kteří hynou, zakryté jest; v nichž Bůh světa tohoto oslepil myslí, totiž nevěřících“ (2. Kor. 4:3-4). Nenech se tím odradit a roztrpčit! Tvoji rodiče potřebují tvých modliteb a tvého příkladu. Někdy rodiče vedou své děti ke Kristu, ale mnohokrát též děti přivedly k Spasiteli své rodiče.

Mám-li odpověď na tvoji otázku, řekl bych: Kdykoliv máš příležitost, jdi, abys slyšel evangelium, poslouchej je z rádia, čti Bibli a nějakou dobrou křesťanskou literaturu. A bud doma příkladem křesťana i v tom, že budeš poslušný, a to i když tvoji rodiče nejsou rozumní.

PANE,

*Pane, vyšel jsem, venku chodili lidé.
Odcházeli, přicházeli, pospíchali, pádili.
Pádili, aby neztráceli čas,
pádili za časem, aby čas dohonili, aby získali čas.*

*Na shledanou, pane, odpusťte, nemám čas.
Zase se zastavím, nemohu čekat, nemám čas.
Končím tento dopis, neboť nemám čas.
Nemohu to přjmout, není čas.
Rád bych vám pomohl, ale nemám čas.*

ČAS MÁM

*Pane, ty rozumíš, nemám čas.
Dítě si hraje, nemá čas... později...
Skolák musí psát úkoly, nemá čas... později...
Student má svá cvičení a tolik práce, nemá čas... později...
Mladý muž sportuje, nemá čas... později...
Mladý manžel má svůj domov, musí jej zařídit, nemá čas... později...*

*Otec má své děti, nemá čas... později...
Babička a dědeček mají vnoučata, nemají čas... později...
Jsou nemocní. Mají své starosti, nemají čas... později...
Umírají, nemají...
Pozdě... Už nemají čas!!!*

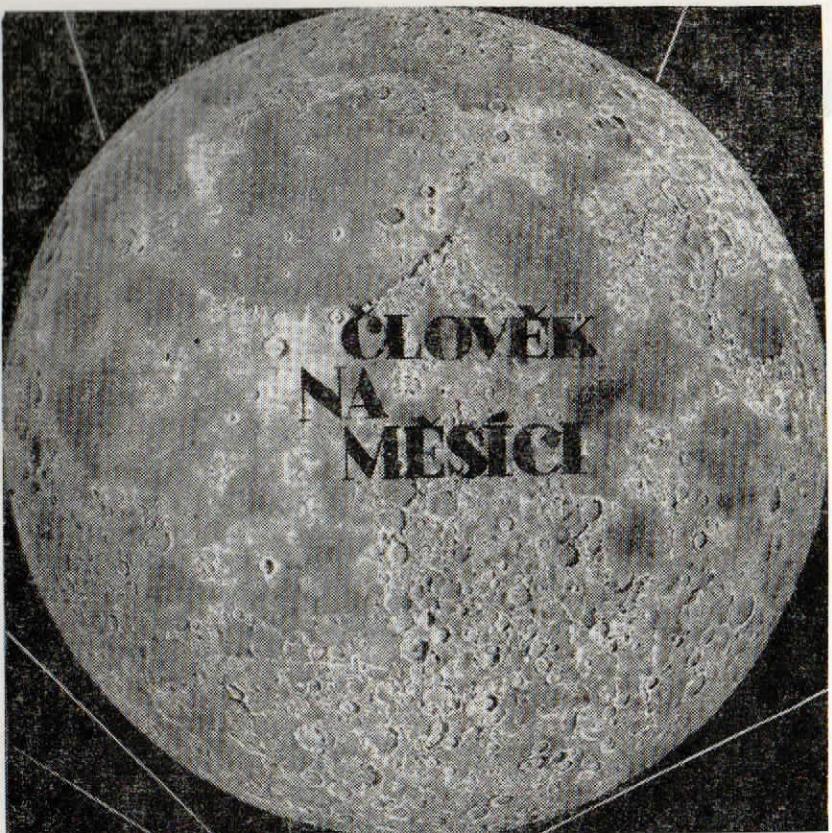
*Tak pádí všichni lidé za časem, Pane.
Pádi světem, pospíchají, zmítání, přetíženi, reptajíce
a nikdy nedocházejí cíle, chybí jim čas,
přes všechno úsilí jim chybí čas,
dokonce jim velmi chybí čas.*

*Pane, jistě ses zmýlil ve výpočtech.
Musí v nich být základní chyba.
Hodiny jsou krátké příliš, dny jsou krátké příliš,
život je příliš krátký.
Ty, který stojíš mimo čas, se usmíváš, Pane,
když vidíš, co činíš.*

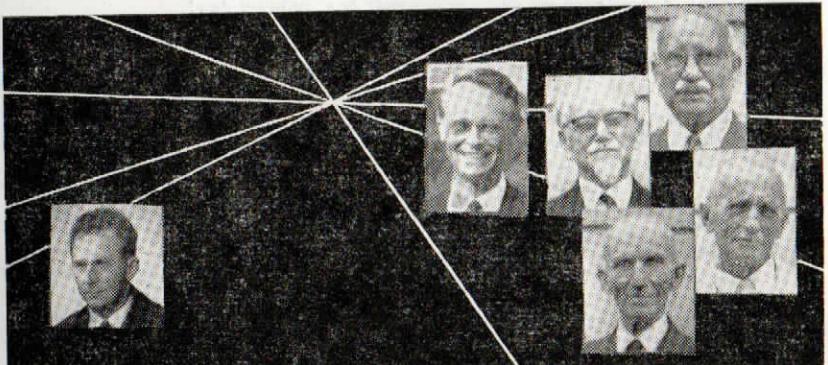
*Nemýliš se v člověku, když přiděluješ čas.
Dáváš každému čas, aby činil, co Ty chceš.
Člověk však nesmí ztrácat čas, promarnit čas, zabijet čas!
Čas je darem od Tebe, je však pomíjivým darem,
darem, který nelze uschovat.*

*Pane, mám čas, který mi dáváš Ty.
Roky mého života, dny mých let,
hodiny mých dnů, všechno patří mně.
Je na mně, abych je naplnil, klidně a s důvěrou,
naplnil je zcela po okraj
a přinesl Tobě, abys ustáto vodu proměnil ve vzácné víno,
jako jsi učinil kdysi v Káni, při svatbě lidí.*

*Pane, prosím Tě dnes o čas učinit to a pak ještě ono.
Prosím Tě o milost v čase, který dáváš Ty,
učinit svědomitě to, co chceš, abych učinil.*

ROZHOVOR NA AKTUÁLNÍ TÉMA

Dávný sen člověka se splnil. První dva lidé přistáli na Měsíci. Mnozí věřící se v minulosti zabývali myšlenkou, zda Pán Bůh dovolí člověku tento krok. Hledali v Písmě odpověď. Proto jsme položili některým zkušeným bratřím tuto otázku:

Co soudíte o přistání člověka na Měsíci? Co byste při této příležitosti vzkázal věřícím?

J. MRÓZEK, 87 roků — věřícím je 69 let

Já jsem v životě prožil mnoho. Je přirozené, že každý by chtěl prožít nové zážitky. Současná technika i rozvoj vědy nás udivuje. Víme, že to, co se děje, je všechno z Boží vůle. Ale až kam to Bůh dovolí, to nevíme. My jsme v napětí co bude dále, co uslyšíme nebo uvidíme. Pán Bůh dovolil člověku, aby byl nejenom pámem této země, ale aby pronikl i do kosmu. Přesto si myslím, že člověk by se měl více starat o tuto zem, která je tak zanedbaná, a když se pouští mimo ni, nechť to nepřipisuje sobě, je to dar Boží milosti. Všechny tyto věci jsou časné, věčný je Bůh. „Já jsem alfa i omega, praví Pán Bůh, který jest, který byl a který přijde, Všemohoucí“ (Zjev. 1:8).

A. RUSZALA, 63 roků — věřícím je 43 let

To, co teď prožíváme, je vzrušující, a přece ne pro všechny. Nás, kteří čteme slovo Boží, to nemá ani příliš udivovat. Říká se o vstupu člověka do kosmu. Ale co je to „kosmos“, co všechno představuje Měsíc — to není ani jedno promile kosmu, vždyť on patří do naší sluneční soustavy.

Měl jsem názor, že Bůh nedopustí, aby se lidé dostali na Měsíc, protože oni se tam chtěli dostat svou silou. Nyní to vidím jinak. Někteří kosmonauti se vyjádřili, že se na této vzdálené cestě učí pokroče, že jsou ničím. Jestliže se člověk poniží a takto v pokope před Ním žádá něco se dovědět a něco velkého vykonat, Bůh to dá. Ale to, že lidská noha vstoupila na Měsíc, ještě neznamená, že tento opanovali. My jsme páni na Zemi a máme práci sami se sebou a což teprve tam. To všechno budoucnost ukáže.

Věřící chci povzbudit, aby naše věra neochabla. I kdyby se dovážely minerály a jiné bohatství na naši Zem z Měsice, člověk šťastnější nebude. My však smíme důvěřovat za všechn okolnosti Tomu, který nepřišel ani z Měsice, ani z Marsu, ale z nadhvězdné říše, která je „nepřistupitelná“, jako čteme: „Kterýž sám má nesmrtelnost a přebývá v světle nepřistupitelném...“ (1. Tim. 6:16).

A. RODOWSKI, 72 roků — věřícím je 50 let

Musíme si uvědomit, že ani vlas z naší hlavy nespadne, aby Bůh o tom nevěděl. To, co se odehrálo, že lidé vstoupili na Měsíc — Bůh o tom ví. On to dovolil. Ne však všechno, co se děje, je podle Boží vůle. To musíme rozlišovat. On to dopustí, i když s tím nesouhlasí.

Byla vynalezeno mnoho věcí, které udivily svět. Telefon, magnetofon, televizor. S tím se musíme vyrovnat, že Bůh dovolil, aby člověk šel tak daleko. Nemůžeme o tom pochybovat nebo to odsuzovat, abychom se nezesměšnili a neuškodili i Božímu dílu. Máme však přání, aby všechny tyto věci sloužily k dobrému a k Boží oslavě. Mnoho velkých lidí skrze objevy přišlo k poznání Boží milosti, jiní si to připsali svému vědění a pro svou čest.

My bychom se neměli ani tak velkými skutečnostmi, jaké se nedávno odehrály, nechat vyrušit. Náš Pán je neměnný od věků na věky a na Něj by měly být obráceny naše oči a naše srdce, vždyť On je největším divem světa i celého vesmíru.

Často vzpomínám na dřívější doby, kdy žili věřci lidé v horlivosti, pracovitosti a věrnosti k Pánu. Dnes to nějak chybí. Čteme v Písmě, „když bude rozmzena nepravost, usydne láska mnohých“ [Mat. 24:12]. Lidé se zajímají o to, co je zemské, poměřivé, snaží se vynalézat nové a nové věci, objevovat, ale tím ještě nepřivádí lidstvo k pravému štěstí a svobodě. Pamatuji doby s nízkou životní úrovní, bydlelo se špatně, nebylo peněz, lidé pracovali těžce od rána do večera a přesto nenaříkali tolik co lidé dnes, byli spokojeni, každý večer se — hlavně v evangelických rodinách — ozývaly písničky, četlo se z Bible. Toto všechno minulo. Příšly zemské výhody, místo starosti o duši člověk věnuje veškerý čas svému tělu. Pán Ježíš říká člověku, aby se snažil zachránit svou duši. Toto chybí hlavně nové generaci. Ta má pro všechno ostatní čas.

Člověk se dívá ke hvězdám. I David se díval na nebesa, Měsíc a hvězdy [Žalm 8], ale v tom všem poznával velikost Boží a Jeho moc. Přitom povzdechl: „Co je smrtelný člověk...?“ Člověk se naučil poznávat zákony přírody, ale v nich nepoznává Boží moc. Proto město toho, aby z objevů měl radost a užitek, stává se často jeho dilo postrachem lidstva. Co Bůh na to říká? Před příchodem Pána Ježíše pro církev bude veliký rozmach, jako před potopou. Tam lidé užívali život, budovali, ženili se, dobře jedli, ale jedno tam nebylo: bázeň Boží. A pak přišel soud... Jednou také bude ukončena vláda člověka i nad zemí, a jak to skončí se světem, se můžeme dočít ve 2. listě Petra.

Dr. KAREL KORÍNEK, 49 roků — náleží Pánu 28 let

Bůh dal člověku celou řadu výborných vlastností a schopností, protože jej stvořil ke Svému obrazu. To, že se člověk zpronevěřil nějakým způsobem tomu Jeho poslání, ještě neznamená, že by ho Bůh těchto schopností zbavil. Zrovna tak satan, který byl Luciferem-Světloňoshem, tím, že se postavil proti Bohu, nebyl zbaven svých schopností. Člověk užívá intelligence a dosahuje úspěchů. Přistáhl na Měsici — to je úspěch lidského génia, ale je to jen proto, že mu Bůh tyto předpoklady dal a mohl je rozvinout. Nyní záleží na tom, k čemu člověk těchto schopností užívá, ke své pýše, osobní prestiži, marnosti, zbytečnostem nebo k něčemu, co je pro blaho lidstva a v souladu s Božími myšlenkami.

Dívám se na toto dilo člověka s obdivem, ale na druhé straně se ptám: „Co z toho lidstvo bude mít, jakým způsobem se změní to, co nás tak trápí — vztahy mezi lidmi?“ A dále se ptám: „Jakým způsobem chce lidstvo v tomto výzkumu jít? Jestli chce hledat to, co je k pokoji — zda chce s touteféz usilovností hledat Boží tvář jako hledal odvrácenou tvář Měsice a jestli chce stanout svou nohou v tom blaženém pokoji a v té kráse, kterou připravil Bůh v Pánu Ježíši?“ Kdyby člověk svého génia k tomu užíval, aby hledal Boží tvář a stanul v tom, co Bůh připravil v Pánu Ježíši, jistě by se to odrazilo i v tom našem lidském životě.

Přál bych si — i když se těším z tohoto úspěchu a věřím, že není poslední — (Bůh nedává v Písmě žádnou hranici, co by lidský rozum směl a nesměl a kam by měl nebo neměl jít), abychom dobyli jiné hodnoty: „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem“ [Mat. 11:29]. Tady je totiž hranice. Když člověk překročí hranici tichosti a pokory, překročí vlastně to nejkrásnější, co Bůh s člověkem sleduje a kam jej chce přivést. Kéž bychom dobyli to, co nám Bůh dává v Pánu Ježíši a kéž by lidé, kteří těchto úspěchů dosahují, si uvědomili, že to všechno je Boží milost, Boží dar, a zůstali přitom pokorní.

Rozmlouval -jos-

KOSMICKÝ OBJEV

Zádný vynález a žádný objev nevzrušil lidstvo v takové míře, jako vzlet první umělé družice kolem Země. Lidská touha horečně usiluje „opanovat vesmír“. Tento odvážný čin člověka vystupňoval jeho smělé plány do té míry, že upřel svoji pozornost k Měsici, k němuž se již po věky upírají oči pozemštanů jako k prvnímu cíli letu do vesmíru.

A tak jedná z úspěšných výsledků prvních měsíčních raket k Měsici bylo ofotografování *od nás odvrácené strany Měsice*, kdy tyto fotografie umožnily první mapy se značným počtem podrobností našeho „souputovníka“ ve vesmíru. Jak veliký to objev!

Při porovnání této skutečnosti, která je tak významnou pro vesmírný výzkum, vstupuje do popředí myšlenka, oč většího obdivu zaslhuje objev, který sice nebyl zjištěn prostředky vrcholné techniky a vědy, ale na základě pravdy zjevené nám ve slově Božím, že *tvář Hospodina nebyla nikdy odvrácena od člověka na této Zemi*, hledajícího pravdu a toužícího poznat vůli Boží.

Tento „kosmický objev“, který je nejvýznamnějším v dějinách lidstva, jehož dosah přesahuje rámec naší současnosti a jehož význam je tak patrný na věčnosti, si přivlastňujeme na základě viry.

Proto stane-li se víra realitu nebeského myšlení, tím vnitřním zrakem, pak naše díky se nesou k našemu Bohu nejen za paměť, rozumnost a moudrost, ale též za nevýslovný dar Boží viry, která přibližuje našemu srdci motivy naší přirozeností zcela cizí, poněvadž tělesný člověk nechápe, že existuje ještě jiná oblast než přirozená (hmotná), nad lidskou krví a lidským duchem, a že právě z této oblasti přichází k nám spravedlnost, pokoj, láska, pravda a smysl života. Je to oblast milosti a lásky Boží zjevené nám v tváři Pána Ježíše Krista.

A tak s pokračujícím vývojem kosmogonie jsou stále oči člověka upřeny do kosmu, *tedy k nebi*, kdy právě v těchto dnech byly svědky přistání měsíčního modulu Apolla 11 s dvěma kosmonauty na povrchu Měsice.

I když s obdivem nutno zaznamenat tento historický úspěch, naskýtá se lidstvu mimorádná příležitost pokračovat v tomto pohledu dálé u výše, který proniká nebesa nebes, až k samému Bohu.

A tuto vzdálenost hravě a bez rizika překonává víra. „Dívat se k nebi u výše“ znamená...

- nabývat rozumnosti a moudrosti, která se ptá po známosti a vůli Boží,
- měřit své jednání, myšlení, svoji lhůstejnlost, případně svoji pýchu měřítkem Božím a nikoli lidským,
- opouštět dosavadní vyjeté koleje formálního způsobu náboženského života,
- vypořádat se s otázkou „osudu“ ve svém životě a se smyslem a náplní skutečného života,
- pohledět vírou na golgotský kříž, kde Pán slávy zemřel za hřichy moje i tvoje. Neboť tam se setkává svatý a spravedlivý Bůh a ztracený hříšník. Pod křížem a to jedině tam, může Bůh člověka přijmout zpět, neb tam je jedině naděje pro beznadějně, pomoc pro utrápené a vyčerpané, radost pro zarmoucené a dokonalé ospravedlnění pro zahynulé,
- nadějný výhled pro ty, kteří došli spasení na základě viry v očistující moc krve Kristovy, uvedeni byvše do nového poměru k Bohu jako Otci skrze Pána Ježíše Krista — kdysi mrtví ve vinách a hříších, nyní mající život věčný — kdysi dalecí od Krista, nyní blízce učiněni jsoucí — kdysi nepřátelé v mysli, nyní lid Boží, Boží dítky, kteří získali domovské právo v nebesích,
- očekávat druhý příchod Pána Ježíše Krista na tuto zem, pro Svoji církev, vždy všeckrá naděje Božího dítka spočívá na této budoucí události. Církev Kristova není žádným trvalým zřízením na tomto světě. Je povolána k tomu, aby přebývala u své oslavenej Hlavy, v Jeho přítomnosti! Tato blahoslavená naděje se uskuteční jedině Jeho příchodem! A k tomuto slavnému okamžiku jdeme vstíč!

JE-r.

PO STOPÁCH APOŠTOLA PAVLA

Jestliže jste někdy sledovali nějakou stopu, víte, jaké je to vruzující. V lese např. je třeba chovat se velmi tiše, vědět odkud vane vítr, dbát, abych stopu neztratil a pak... můžete očekávat, že budete odměněni nějakým bohatým zážitkem. I my v této rubrice reportáží chceme sledovat nějaké stopy. Stopy minulosti. Stopy velkých mužů a zajímavých dějů, které nás mohou obohatit v našem duchovním životě.

Je typické, že každý z nás chce sám objevovat a dobývat, toužíme jít sami vpřed a stopy vytvářet. Ne vždy tato naše cesta je hodna následování. Mnohdy je to dobroružství marnotratného syna. Ne slavná cesta lidského já jdoucího od Boha. Tyto stopy sledovat nechceme.

Tentokrát chceme jít po stopách velkého svědka Božího, apoštola Pavla. Kdo byl a co vykonal Saul Tarsenský - Pavel? Má jeho obrácení k Bohu skutečně dějinný význam?

Apoštolu Pavlovi je věnováno hodně stránek Nového zákona. Jeho obrácení má nesmírný význam pro rozšíření křesťanství do celého světa. Pavel byl povolán něst evangelium, radostnou zvěst o lásce Boží zjevené v Kristu, pořádaném. Činí tak celou bytostí, všemi schopnostmi a s celým žárem své duše. Nad cenu vlastního života je mu dražší služebnost, „kterou přijal od Pána Ježíše k osvědčování evangelia milosti Boží“. Zvěstuje Krista ukřížovaného. — Vstupuje do Malé Asie. Mnoho pořádání se obrací a vznikají četné křesťanské sbory v Antiochii, Lystře, Efuzu atd. Tyto sbory Pavel neopouští, ale vrací se k nim a osobně neb listy utvrzuje jejich víru. Je první, který vstupuje s evangeliem na evropskou půdu a město Filipis se stává svědkem moci Božího slova. Následuje Tesalonika (Soluň), hlavní město Makedonie. Símě evangelia klíčí a zakořenuje definitivně na půdě Evropy. Nevědomost barbaršských kmenů, jakož i vyspělost řeckého umění, filosofie a moudrosti spolu s římskou mocí a státnictvím ustupují Světlu pravdy. Národy

přijímají křesťanství. Zvěst o lásce Boží se stává základem nové civilizace, státní zákonnosti a nových lidských vztahů založených na bratrství a lásce.

Apoštol Pavel je právem nazýván apoštolem národů. Evropa děkuje Bohu za apoštola Pavla.

Misijní cesty Pavlový, jakož i listy, vásou se se jmény měst, které bychom rádi blíže poznali. Založené sbory se staly baštami křesťanství. Také mladší apoštol Jan později v těchto místech působil. Jeho vzkazy, zaznamenané v knize Zjevení a adresované těmto sborům, přesahuji rámec útěch tehdejších věřících a mají prorocký, dějinný význam. Zasahuji až do dnešní doby nevěry a vlažnosti a ukazují na nezměnitelnost Božích plánů a na konečné vítězství Božího Beránka, Krista.

Jak se vyvijely maloasijské sbory, jak vznikaly a proč? V jakém prostředí žili tehdejší věřící? Těmito otázkami se chceme zabývat. Nevyřešíme vše, ale s Boží pomocí chceme pochopit, co je podstatné a rozhodující pro křesťany století prvního i dvacátého.

Laskavému čtenáři, který je odborníkem, to znamená všem historikům, archeologům a cestovatelům, se nechceme plést do jejich profese. Naše dojmy, které chceme uvést z cesty do Turecka, jsou dojmy lidí, kteří byli osloveni živým Božím slovem, a z tohoto stanoviska hodnotíme a tlumočíme své zážitky.

Nuže, vpřed do Malé Asie — do Turecka!

Tam se nacházejí města, jejichž historie nás zajímá a z nichž některá jsme navštívili. Jsou to:

EFEZ - dnešní Selcuk, SMYRNA - dnešní Izmir, PERGAMON - dnešní Bergama, dále MILÉT a SARDIS.

- O -

Naše cesta začíná na letišti Československých aerolinií v Praze-Ruzyni. Ozývá se: „...cestující linky OK DBX do Istanbulu, Bejrutu, Bagdadu, Bombaje, připraví se...“ Slyšíme dobře, povstáváme, ale nemůžeme se zbavit dojmu, že se jedná o nějaký omyl a že do této společnosti Indů, Turků a jiných cizinců nepatříme. Ovanul nás dech Orientu.

Letíme ve výšce 10 tisíc metrů nad Zemí. Nad tou Zemí, s niž jsme tak životně spojeni. Se zájmem ji pozorujeme. Odstiny barev splývají a dávají tušit místa vegetace, hory a skály. Sledujeme řeky a silnice.

Z této výše není vidět již žádného živého tvora, žadný pohyb.

I věřící člověk prožívá v této situaci vzrušení. Kdykoliv letím, vždy se modlím. Cítím závislost. Vždy nově okouším onu slavnou skutečnost, že můj život je vždy v Božích rukou a nyní tim více. Připomínám si slova: „Jsi vyryt na Jeho dlaních...“. Jeho ruce jsou pojmenovány péčí o tebe. Miluje tě. Jsou to ruce Ježíšovy. Polcity bezpečí a jistoty se prolínají s děkováním.

Jak krásné jsou mraky zhora.

Jak krásná je Země, kterou dal Bůh člověku.

Jak krásný je život odvozený od Boha a zasvěcený Jemu a Jeho lásce zjevené v Pánu Ježíši Kristu.

Mijíme Budapešť, Bělehrad, Sofii. Naše letadlo krouží nad Mar-

marským mořem. Zapadající slunce se třpty v tisici drobounkých vlnkách hladiny. Stříbrný kovový pták dosedá na přistávací plochu letiště. Jsme v Istanbulu – v zemi obráceného půlměsice a hvězdy. Podrobujeme se celním formalitám, pozorujeme okolí, čteme nápisu a zaposloucháváme se do nesrozumitelné řeči Turků, od této chvíle našich hostitelů.

Přesto, že těžiště našeho zájmu je již v zmíněných městech, necháme v naší reportáži Istanbul bez povšimnutí.

ISTANBUL

je hlavním městem a největším přístavem Turecka. Počet obyvatel 1,5 milionu, jeho stáří asi dva a půl tisíce let. V antických dobách se nazýval Byzantium a v byzantské době Konstantinopolis. Od doby Osmanského panství Istanbul. Význam tohoto města je dán mimořádně výhodnou polohou, neboť leží na průsečníku pozemské cesty z Balkánu na Blízký Východ a námořní cesty ze Středozemního moře do Černého moře. Moře, Bosporská úžina a Zlatý roh spolu s malebným hornatým

pozadím na obou stranách Bosporu, stovky minaretů a velkých i menších mešit poskytuji pohled, pro který je město pokládáno za třetí nejkrásnější na světě. Navíc v těchto místech se odděluje kontinent Evropy od Asie.

Ve snaze získat celkový krásný pohled na město, dožadovali jsme se vstupu na místní universitu, na jejímž území stojí 60 m vysoká Bajazidova věž. Právě probíhala studentská stávka. Nikdo cizí nesměl na akademickou půdu. Po krátkém rozhovoru lámanou francouzštinou bylo nám turistům dovoleno vstoupit a pořídit si „une vue général“ – snímky celkového pohledu. Po namáhavém výstupu jsme se dostali na rozhlednu, kde nás přivítalo několik požárníků, vykonávajících zde svoji službu. Uvařili nám čaj a nabídli pohlednice. Během rozhovoru s námi jiní konají svoji pobožnost. Obrázeni k Mekce se klanějí, klekají a modlí se. Nic jim nevadí přítomnost cizinců.

Při popisu Istanbulu se chceme zdířet jen u významných staveb. Je to zejména křesťanský chrám sv. Sophie (Moudrosti) zvaný

HAGHIA SOPHIA. Dnes slouží tento chrám jako muzeum.

Po vydání tolerančního ediktu císařem Konstantinem v roce 313 stává se křesťanství státním náboženstvím. Sám císař se stal křesťanem. Město je vyhlášeno hlavním městem římské říše a nazváno Nova Roma. Po roce 330 n. l. byla zahájena stavba chrámu. Dvakrát vyhořel. Později byl však znova vybudován císařem Justinianem. Je mistrovským dílem vyštaveným z cenných materiálů. Mimo jiné bylo použito 8 sloupů z Říma, 8 sloupů z rozbořeného Artemidina chrámu v Efuzu, další z Atén atd. Kopule chrámu je ve výši 58 m a budí dojem, že se vznáší ve vzduchu. Po dokončení byl chrám císařem za velké pompy a ceremonií otevřen. Císař zvolal: „Zvítězil jsem nad tebou, Salamoune!“ Tím dal najevo, že tu stavbu hodnotí a stavi nad Salamounův chrám v Jeruzalémě.

Chrám sv. Sophie je nejslavnější památkou města. Přesto, že chrám byl okupován Turky a změněn na mešitu, nad královskými dveřmi nejvyššího portálu je zachována světoznámá mozaika Kristova dosazená na trůn. U jeho nohou je klečící postava císaře Lva IV. - Moudrého. Pravou rukou Kristus žehná a v levé drží evangelium s nápisem: „Mir s tebou, Já jsem Světlo světa!“

Druhá významná stavba je MODRÁ MEŠITA. Je nazývaná nejkrásnější stavbou města. Má 6 minaretů, kopule je ve výšce 43 m. Je to nejkrásnější výtvor tureckého umění. Vnitřek je vyložen fajansovými panely v modrých a zelených tónech a bílým mramorem. V mešitě se nalézá tzv. po-

svátný černý kámen z Mekky. Schodiště a lóže sultána bylo upraveno tak, že mohl přijíždět na koni. Mešita slouží ještě dnes svému účelu jako hlavní mešita města.

Třetí nejvýznamnější stavbou je SULEJMANOVA MEŠITA. Je údajně nejpřepychovější mešitou, podle tureckých básníků „pýcha a sláva Istanbulu“. Výška kopule 53 m.

Musíme přiznat, že v mešitách je příjemné prostředí. Podlaha o ploše cca 4 500 m² je pokryta stovkami koberců. Chodi se „na boso“. Své boty jsme našli před mešitou seřazeny neznámým dobrondincem. Muezin již nepobízí věřící k modlitbám z minaretu. To dnes zajistí dobrý magnetofon a reproduktory. Muži mají vyhrazen prostor k modlitbám dole, ženy na galeriích. Nejednou jsme viděli, že v příjemném posezení na koberci se dá nejen meditovat, ale i pohovořit se sousedem o věcech zemských.

Letmo se zastavme v palácovém městě TOPKAPI SARAY, rezidence sultánů. Zahrnuje v sobě knihovny, muzea, galerie, harémy, audienci místopisnosti a zejména pokladnici s předměty nesmírné ceny. Zlato, diamanty, perly a slonovina zdobi sultánův trůn. Světská sláva.

V úvodu jsme si dali předsevzetí jít po jiných stopách. A proto cestujeme na jih. Letíme tureckým letadlem do Izmiru a dále autokarem 50 km do přímořského střediska Gömöldur. Odtud podnikáme jednotlivé zájezdy. Začínáme EFEZEM – dnešní skromné městečko Selcuk. O něm až příště.

-šek-

ANKETA k otázkám znovuzrození

(Dokončení)

III. Vliv období

V různých domácích i zahraničních časopisech se objevují články, v nichž se konstatuje, že v polovině našeho století došlo k dějinné změně, ke ztrátě „křesťanské civilizace“ jako společné základny pro duchovní vývoj lidstva. Na scénu vystupuje výrazněji a rozhodněji mladá generace, která nechápe základní zvěsti křesťanských společností, nezná Bibli a pravdy v ní obsažené, vyrovnává se s realitou, která ji obklopuje, bez vztahu k Bohu, Jeho nepotřebuje ani neuznává.

Tuto skutečnost potvrzuje i výsledky ankety. V jednotlivých pětiletých obdobích se obrátili mladí lidé ve věku 21 až 25 let:

1941—45	1946—50	1951—55	1956—60	1961—65	1966—69
8	5	—	—	1	—

IV. Vliv rodiny

Je samozřejmé, že o spasení v Pánu Ježíši svědčíme nejdříve našim blízkým, příbuzným. Ale to nemá být jediným cílem našich snah. Ten je podle přání Pána Ježíše dále, „ve světě“, mezi lidmi, kteří potřebují také zvést o milosti, o odpusťení hříchů, o Boží lásce. Kdo je tvůj bližní?

Z počtu 238 věřících lidí 96 nemělo ve své rodině nikoho věřícího. Je to 40 %. Z toho:

- 5 % z těch, kteří se obrátili ve věku do 10 let,
- 11 % z těch, kteří se obrátili ve věku od 11 do 20 let,
- 67 % z těch, kteří se obrátili ve věku od 21 do 30 let a
- 75 % z těch, kteří se obrátili ve věku od 31 let výše.

Z časového hlediska jsou výsledky zachyceny na diagramu. Když ještě do roku 1940 se 75 % obrátilo těch, kteří neměli rodiče neb jiné příbuzné věřící, v posledním období to již není ani 20 %. Čárkována křivka ukazuje, jaký je trend, kam spějeme. Budeme mít sbory, v nichž budou pouze děti věřících rodičů.

Je zde ještě jedna vážná otázka:

Kolik dětí věřících rodičů se obrátilo po 20. roce svého života?

1. Děti, mající pouze jednoho z rodičů věřícího: 13 dětí ze 121, tj. 12 %.
2. Děti, mající oba rodiče věřící: 9 dětí ze 121, tj. 7 %.

Jak vážně je třeba se věnovat dětem a mládeži do 20 let! Věřící rodiče, poučte se z těchto čísel! Jestli se vaše dítě neodevzdá Pánu do 20 let, kdy je jeho duše přístupná moci Božího slova, pak je sveden veliký zápas o jeho pozornost a je strženo do víru světa, odkud jen mocný zásah Páně jej může vysvobodit.

V. Vliv nedělní besedy

Jenom na potvrzení nám známého vlivu nedělní besedy na probuzení zájmu dítěte o Boží slovo a spasení uvádíme, že z těch, kteří se obrátili k Pánu Ježíši ve věku do 20 let, navštěvovalo nedělní besedu 78 %. Pokud nepočítáme ty, kteří se obrátili před rokem 1930, kdy nedělní školky byly

zřídká, docházíme k číslu 93 %. Díky Pánu za tuto skutečnost! Máš i ty odpovědnost před Pánem za práci v nedělní besídce?

VI. Vliv práce věřících

Poslední otázka, kterou si položíme, zní:

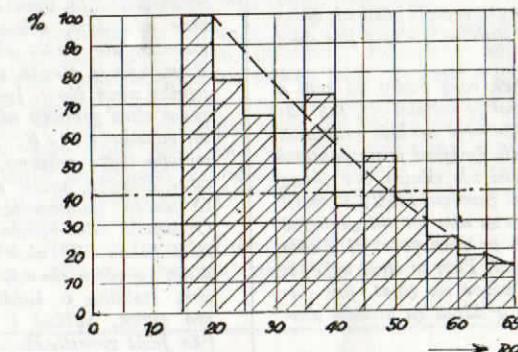
Co má největší vliv na obrácení člověka?

V anketě jsme vybrali těchto 5 vlivů:

1. služba Slovem Božím ve shromáždění
2. píseň
3. verš Bible
4. osobní svědectví věřícího člověka
5. vlastní životní zkušenosť

V některých odpověďech byly jiné vlivy, jako modlitba, kniha, atd. (pouze 6 odpovědí) — 2 %.

Procentní podíl vlivu jednotlivých námětů na věřící před jejich obrácením podle věku je uveden v tabulce. Ve všech 4 skupinách největší vliv na obrácení měla služba ve shromáždění a pak osobní svědectví jednotlivých bratří a sester. Pak následuje vlastní životní zkušenosť, Boží zásah do života člověka, Jeho řeč k srdci a svědomí. U těch, kteří se obrátili starší než 15 let, mělo rozhodující vliv Boží slovo nebo píseň.

	1	2	3	4	5
Děti do 10 let	37	5	5	26	16
Mládež od 11 do 20 let	48	6	9	27	7
Dospělí od 21 do 30 let	38	10	19	21	12
Dospělí nad 31 let	40	14	9	21	16
Průměr %	43	9	11	24	11

Uvedli jsme vám řadu čísel i námělů, skutečností, které musí pohnout našim svědomím. Pán Ježíš říká: „Znám tvé skutky“ a tudíž i my se máme zamyslet nad tím, jestli plníme svěřené poslání na tomto světě, zda jsme ochotni pomáhat těm, kteří naši pomoc potřebují.

Nyní očekáváme od vás mnoho dopisů, vašich zkušeností i povzbuzujících slov pro všechny věřící, jak žít a jak pracovat, abychom splnili Pánův -jos- odkaz: Budete mi svědkové!

O SMYSLU ŽIVOTA

Protože na tuto otázkou není všeobecná odpověď, musí každý sám ve svých podmínkách hledat smysl svého bytí.

Odpověď nenajdeme ani na universitách, ani v chrámech, ani v přírodě. Hledáme uspokojení v práci, zábavě, rodině, zálibách a vásnících. Při povrchním úsudku se i domníváme, že jsme nalezli „smysl“ života. Avšak jak různé mohou být názory a jak pochybné, to nejlépe říká bajka, kterou jsem kdysi četl a budu vám ji vyprávět.

Byl sněm v lese. Zabálil starý bavran, co je to vlastně život? Prvý se blásil ke slovu slavík. „Život je písň.“ To odpovídalo stylu jeho života. Avšak krtek odporoval, protože zpívat neučel: „Ne, život je boj s temností“. „Život je vývoj“, volalo růžové poupe a nedovolilo dokončit pochmurný názor tvora z podzemí. Motýl tvrdil, že život je radostná bra, mlsání z kalichů nádherných květů, ale mravenci protestovali: „Blázni, život je přece práce a dřina“. Včely jím daly za pravdu.

Několik kapek rosy padlo na zem a zašeptalo: „Život je údolím sít, tak vás to naučí...“ Ale orel nechtěl souhlasit. Měl svůj postřeb, že život je nespoutaná volnost a že dává vše silným. Na důkaz své nadřazenosti zamával křídly a vnesl se do výše, kam za ním ostatní závistivě hleděli. Někteří se však polekali a více se pokřípeli k zemi. Tam se cítili nejlépe. Neměli žádný názor na život, jim stačilo přikyrovat a dávat za pravdu druhým.

Večerní vitr zašuměl svou připominkou, že život je sen, vše pomine a nic nezůstane. Sova v polospánku vyslechla ty dívné řeči. Pak moudře pronesla: „Život je myšlenka, ponoření do sebe, tak se nejlépe podřímuje“. – A tak se názory střídaly, až bylo nutno ukončit bez závěru. Nad krajinou opět zavládl klid.

Ve městě pomalu zhasnala světla. Vědec se napřimil nad stolem a povzdechl: „Život je škola. Pořád se učíme a nikdy se nedoučíme...“ Po ulicích se potulovaly bloučky lidí, opouštějících místa zábavy a vzruchu: „Život je rozkoš“. Stařec nad brodem si posteskl: „Život je nesplněné přání“, ale mladí se smáli, že to asi neuměl vzít za správný konec.

Co je tedy smyslem života? – tak vloží mnozí a neznají odpověď. Profesor Humboldt (Berlin) dokonce prohlásil, že život je nesmysl! Kde hledat? U koho? Jak? Kdy? V mládí, dospělosti nebo až na smrtné posteli?

Člověk velice moudrý, čestný i nesmírně statečný, jménem Saul Tarzenký, později křestanský apoštol Pavel, pronesl tato pozoruhodná slova, zaznamenaná v Bibli:

ZIVOT JE KRISTUS.

Tato věta, inspirovaná Bohem, dodnes tlumočí světu zvěst o šanci každého, kdo touží po plnosti života a jeho kráse. Zminěný učenec si ceni poznání Krista a následovně: „Vše povážují za prach a bláto, všebo se zříkám ve prospěch tobě, abych získal Krista“. Tato slova zní třeba trochu podivně, ale dosud nikdo nedal světu větší mravní poklad, ani šlechetnější ideály než Pán Ježíš Kristus. Všechno krásné, čím se svět honosí, nalezneme u Něho. On jediný mohl říci: „Já jsem světlo světa. Kdo mne následuje, nebude chodit v temnotech, ale bude mít světlo života“. Tam, kde se člověk setkává s Ježíšem, vzniká nový život. Jen On může v lidském nitru zahladit ničivou sílu porušení, zvanou břich. A odtud, z obnoveného srdce postupovat k celkové obnově člověka, vrátit mu božský obraz. O téckto skutečnostech hovoří Bible. Oznamuje nám neměnné pravdy, věčné Boží zákony. V nich nalézáme výčodisko ze všech situací, sílu ke všem bojům, stabilitu v každé poloze, jistotu pro zítřek, pobled i za branice času. Pán Ježíš zprostředkuje našemu rozumu Pravdu, našemu srdci očištění, naši vůli sítu.

Až se naše opuštěnost promění ve spojení s Bohem (tj. v obecenství), pochybování v důvěru, výsměch v naději, nevěra ve víru, pak můžeme říci: „Vím, co je život, a znám jeho smysl“.

Stojí to opravdu za to, přijmout povzávání Pána Ježíše: „Pojďte ke mně všichni... a já vám dám odpočinutí“.

Nebledat smysl života – je nezdopovědnou lehkomyšlnost.

Hledat a nenašel – je tragédie neupřímnosti.

Hledat a nalézt – je Božím přáním a naši nutnosti.

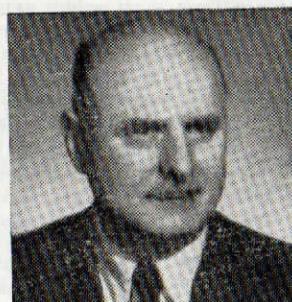
„Hledejte a neleznete. Tlucete a bude vám otevřeno“ – tak praví Bible.

E. K.

Dr. Jan ZEMAN

11. 12. 1906

23. 7. 1989

S upřímnou vděčností vzpomínáme na život a dílo tohoto Božího služebníka a našeho spolubratra.

Narodil se ve Vídni, ve 13 letech se odevzdal Pánu Ježíši, kterého miloval a Jemu sloužil po celý čas svého působení.

K uložení jeho těla do hrobu přišlo do Brna ve středu 30. 7. 1969 více než 600 lidí, příbuzných, místních občanů a zejména bratrů a sestry z celé republiky. To byl důkaz jeho věrnosti a práce lásky.

Bratr Dr. Zeman končil vždy i ta nejvšechnější sdělení svých dopisů slovy: „.... v Tom, který přijde brzy, On přijde náhle...“ Žil v očekávání příchodu Pána, proto usilovně pracoval a my, kteří jsme skrze něho přijímali požehnání, svědčíme, že bojoval dobrý boj, běh dokonal... Toužil po svém Pánu a On jej odvolal „náhle“ a podle našeho lidského úsudku „brzo“.

V pokoře přijímáme svrchovanost Božího rozhodnutí a uvědomujeme si důležitost vykupovat čas, darovaný nám z milosti.

–šek-

BIBLE a dnešek

Chci vám něco povědět o významu Bible. Do nedávna byl názor, že mezi vědou a vírou je zásadní protiklad, něco nesmiřitelného. Buď věřit a pak nebyt vědecký, zříci se rozumu, anebo stát na stanovisku vědy a proto nemoci věřit. Stal se však pozoruhodný zvrat v přírodních vědách v posledních desíti letích. Vypravuje se, že profesor Einstein se dal do hovoru s vysokým cirkevním hodnostářem. „Já si vážím náboženství, ale věřím v matematiku,“ řekl Einstein, „a u vás tomu bude asi naopak.“ „Vy se mýlíte,“ odvětil cirkevní hodnostář, „náboženství a matematika jsou pro mne jenom různé projevy téže Boží přenosnosti.“ Einstein byl udiven: „Ale kdyby se jednoho dne ukázalo na základě matematických výzkumů, že jisté vědecké poznání odporujuje náboženství?“ Na to ten cirkevní hodnostář: „Já si tak vysoce vážím matematiky, že byste, vážený profesore, neměli ustati, dokud byste nenašel tu početní chybu.“

O hmotě se bezostyšně tvrdilo, že je všechná, pevná substance. Pohyb částic atomů však ukazuje, že hmota je vlastně energie v pohybu. Když vidíme před sebou stůl, nevidí v něm oko přírodovědce kus pevného dřeva, nýbrž vír nesmírně mnoha nejmenších částic elektronů, kroužících kolem protonu a neutronů s úzasnou rychlosťí a ponechávajících přitom mezi sebou velmi značný „volný prostor“. V tomto přírodnědeckém pohledu se nám jeví v novém světle zpráva o stvoření světa v 90. Žalmu: „Dříve než se zrodily hory a kroužením jsi dal vzniknout zemi a okrsku světa“ (v. 2). Zpravidla říkají lidé, že Bible je zastaralá kniha, že má nevědecké zprávy, ale tento uvedený překlad je dokladem pravého opaku. Dávno před tím, než astronomové objevili, že se Země otáčí, mohl čtenář originálu číst, že ji Bůh roztočil a v poznámce nového překladu je slovo naznačující pohyb částic v atomech.

K otázce času

Čas není nekonečný, čas má začátek a proto se mohu ptát, co bylo před tím začátkem? A když víme, že čas jednou skončí, můžeme se ptát, co bude potom? Věda na to neodpovídá a ponechává nám volnost. Já mohu říci, že na počátku nebylo nic, anebo na počátku byl Bůh. K tomu mi věda ponechává volnost a nemůže mi vytýkat, že jsem směšný, že věřím v Boha, protože Ho nemůže ani dokázat, ani vyvrátit. Ona pouze stavi skutečnost: Čas má počátek a co bylo před tím, o tom se nemůže „vědecky“ vyjádřit.

Podobně je tomu s hmotou. Věda nám nemůže vysvětlit, kdo vložil do atomů tu úžasnu sílu, jak v nich vznikl ten závratný pohyb. Nepředpojatý člověk má uvolněnou cestu k tomu, aby připustil, že to učinil Bůh, že za tím stojí On...

Jako lékaře mě mezi mnohými jinými oddíly zajímá zvláště také 4. Mojžíšova 21:6-9.

Pro určitou vzpouru, kterou se lid izraelský provinil, byl stížen záplavou ohnivých hadů. Ti hadi mnohé z Židů uštkli a oni umírali. Proto se obrátili na Mojžíše, aby se za ně přimluvil a hadi byli odstraněni. Podobně si počínají mnozí, hledají přízeň Boží v tísni. Mojžíš se modlit a dostal odpověď. Odpověd' však jinou, než jakou žádali Izraelští. Oni žádali, aby ti hadi zmizeli, ale co bylo s těmi právě uštnutými? Ti by museli umřít. Oni chtěli pomoc pouze pro někoho, kdo ještě byl zdráv, kdo nebyl uštnut. Jak je člověk sobecký! Ale Bůh měl lepší recept. Vztyčit měděného hada a kůrou byl uštnut, všechni již postížení, měli pohledět u víře na toho hada a kdo tak učinil, byl v té chvíli uzdraven. To je z lékařského hlediska zajímavá situace. Víme, že hadem uštnutý musí být odkázán k lékaři. Hadi nejsou v městech, nýbrž v lesích a na horách a tam zpravidla zase není lékař. Někdy je tři, čtyři i více hodin vzdálen a tu se ten uštnutý nesmí sám pěšky vydat k lékaři, on musí být nesen nebo vezen, nějak dopraven k lékaři. Vlastním pohybem by svůj život před lékařským zákonem velmi ohrozil. A jak to bylo tam na poušti zařízeno? Ti uštnutí se vůbec nemuseli pohnout, jen se podívat. To odpovídá medicinským názorům 20. století, podle kterých takto postížený musí zachovat naprostý klid a být druhými nesen, dopraven. Pán Ježíš používá této historické události jako poukazu na Sebe a Své dílo, když praví:

„Jako Mojžíš povýsil hada na poušti, tak musí povýšen být Syn člověka, aby každý, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3:14-15).

Každý, kdo se poznává jak jedem hřicha otrávený, jako hříšník, a pohledí vírou na Pána Ježíše na kříži vyvýšeného, tam za sebe souzeného, je zbaven svých hříchů, vysvobozen ze svých nepravostí, záchráněn před Bužím soudem. Pohled víry na Pána Ježíše znamená ze srdece Pánu Ježísi poděkovat za Jeho smrt na kříži. Kdykoliv uvidíme lěkařský znak — točeného hada — vzpomněme si na onu památnou událost na poušti a slova našeho Spasitele.

Ti, kdo Bibli nečtou, dominují se, že je zastaralou knihou. Už jsem se zmínil, že ve zprávách o stvoření světa v Bibli je zmínka, ze které lze po-

znat, že se Země točí. V Novém zákoně máme ještě doklad, ze kterého můžeme usčudit, že je Země kulatá, jak vysvítá ze slov Pána Ježíše:

„Pravím vám: V tu noc budou dva na loži jednom. Jeden bude vzat a druhý opuštěn. Dvě budou mlet spolu. Jedna bude vzata a druhá opuštěna. Dva budou na poli. Jeden bude vztat a druhý opuštěn“ (Luk. 17,34–36).

Pán zde mluví o době Jeho příchodu k soudu. A co je zde tak pozoruhodné je to, že uvádí vedle sebe tři dvojice lidí, z nichž každá současně dělá něco jiného. Ta jedna dvojice spí, to tedy je noc. Ta druhá dvojice mele mouku ze zrní, to byla ranní činnost. Ta třetí dvojice nám představuje denní práci. Když některí spí a druzí jsou současně na poli a jiní konají ranní práci, máme jasný pohled na kulatou zemi dávno před tím, než Kolumbus objevil Ameriku. Víme, že když my spíme, jsou v Americe na poli, a když oni spí, jdeme my za svou denní prací. Věda musela v souladu s Bibli uznat, že Země je kulatá. Dlouho to popírala. Kdo ěte Bibli ví, že Země „visí na ničem“ (Job. 26:7). Bible není zastaralá kniha, nepatří do muzea, je převzácně spolehlivá ve svých zprávách, přináší do života těch, kdo se ji řídí, veliký klad. Kdo jame v Pána Ježíše uvěřili jako ve svého Spasitele, zažili jsme, že její zvěst je pravá, že její cesta je správná.

Jestliže se někdo do tohoto zrcadla slova Božího upřímně podívá a spatří tam svůj obraz, pocítí na sobě vinu, nechť obrátí svou pozornost na osobu Pána Ježíše na kříži Golgoty u víře, že tam Pán Ježíš za něj zemřel. Tak zažije to, co uštknutí Židé, když se podivili na měděného hada. Zažijete znovuzrození, stanete se novým stvořením, všechny staré věci pro vás pak pominou. To je dobrý a osvědčený recept. Je to zážitek, který se nedá poslat, to se musí zažít.

Pozn. redakce: Toto je poslední „recept“ milého bratra Dr. Zemana určený všem, kteří ještě nemají jistotu spasení.

HUDOBNIKOM ..

Hudobníkom oznamujeme, že z technických dôvodov nebolo možné v piesni „Pozván“ v nultom čísle uviesť gitarové akordy. Pretože u tejto piesne je doprovod zvlášť dôležitý, záujemcovia si ho môžu nad príslušné noty doplniť (čísla znamenajú poradie noty od začiatku piesne):

1 - G, 4 - Emi, 6 - Ami, 7 - A⁷, 9 - D, 11 - D⁷, 12 - G, 14 - E⁷, 16 - Ami, 20 - G,
21 - D⁷, 22 - Es, 25 - B, 27 - F⁷, 30 - B, 31 - D⁷, 34 - Gmi, 36 - F, 37 - C⁷, 39 - F,
40 - E⁷, 43 - B, 45 - G⁷, 48 - Cmi, 49 - D⁷, 52 - G, 56 - D⁷, 60 - G.

Spevákov chceme upozorniť, že uverejňované piesne hodláme v ďalších rokoch vydáť v samostanom speváku – ak k tomu nemáte zvláštne dôvody, nemusíte si teda časopis „karie“ vystrihovať druhý listu obálky.

7 DORIS

□ Len jedno musím podotknúť, že ste sa mali k vydávaniu kresťanského časopisu zameranému podľa starého požičebného „Za slov pravdy a lásky“. Mám ho štyri zväzky, od r. 1912 do 1940 všetky čísla a sližia k požičbaniu. No, tento poobrávit, aby bol hodný pekného názvu „Živá slova“. Prepáčte, Pán mi to položil na srdce.

J. St., Klenovec

□ Dosud jsem k tomu neměl čas, a proto využívám této příležitosti, abych vyjádřil své nadšení. Myslím, že nulté číslo Živých

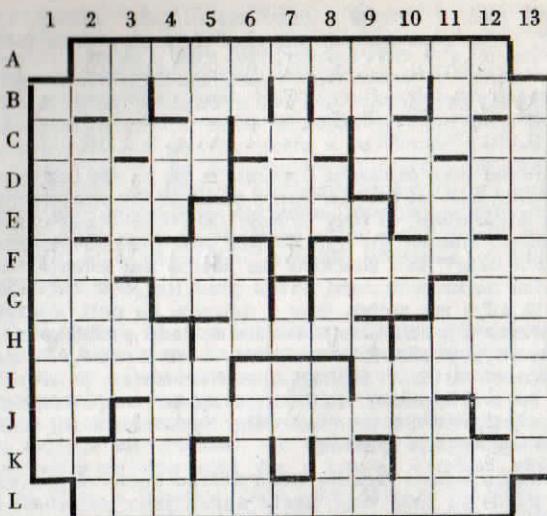
slot překonalo všechny představy o skutečné životě, svěžim, dovolím si použít i slova „modernum“ obsahem i formou, časopise pro věřící... Není to pochlebování, skutečně jsem nadšen.

J. K., Brno

J. St., Klenovec použit i slova „modernum“ obsahem i formou, časopise Dosud jsem k tomu pro věříci... Není to po- čas, a proto využí- cblebování, skutečně jsem věříctví, abych nařízen.

J. K., Brno

BIBLICKÁ

Téměř celý svět měl v minulých měsících obrácený zrak k Měsici a hvězdám. Co si o tom myslí věřící člověk, naleznete v tajence křížovky.

VODOROVNĚ:

A) I. díl tajenky. — B) Město, do něhož Tiglatfalazar přenešl obyvatele Damašku za kralování Achase; osobní zájmeno obr.; poloměr; opak lice; pokyn k chůzi obr. — C) Největší souhvězdí viditelné na obloze (s „y“); mužský hlas obr.; co Bůh udělá se slzami v očích těch, kteří přišli z velikého soužení. —

D) Náboženská společnost; turecky „otec“; setrvej u vře. — E) Odplata; symbol utrpení v 5. pádu; povzdech k Bohu. — F) Co dělal Pilát na důkaz své neviny; začáteční písmeno města, kam utíkal Jo-náš; mléčný výrobek. — G) Opo-vržené zvíře; spojka; předložka; název tmy; jméno první ženy v 5. pádu. — H) Slov. pták; syn Zoro-babelův; jméno města, jehož kana-nejský král bojoval s Izraelem a

zajal množství po smrti Arona. — I) Dědictví synů Dan; zemřel u truhly smouvy; kdy přichází zloděj. — J) Předložka se 4. a 7. pádem; k čemu dal Hospodin srdce; hebr. Bůh. — K) Nyní; část těla; začáteční písmeno města, které je několikrát uvedeno ve Zjevení; solmizační slabika; něm. „tak“. — L) III. díl tajenky.

SVISLE:

1) II. díl tajenky. — 2) řím. 101; co kazí kov; milující žena; předložka. — 3) Zábavy; příslovce času; darovaná věc; Adamův syn. — 4) Zná; mužské jméno; zn. vanádu; promenáda. — 5) Ženské jméno; špína; souhlas; rozum. — 6) Co metali žoldnéři o oděv Pána Ježíše; plošná míra; část hlavy; kůň potřebuje. — 7) Sužovat; španělsky

KŘÍŽOVKA

„ano“; co mělo být bělejší nad mléko; předložka se 6. p. — 8) Znak rodů; příslovce času; sekám; otec Achabův (v 5. pádu). — 9) Ezdráš vyhlásil u řeky Ahave; mužské jméno; číslovka; „s“ foneticky. — 10) Začátek abecedy; co bylo na Alexandrinské bárce, na niž se plavil Nápopeda: D) APA; JJ) Srozuměn.

Využitou tajenu zašlete do 30. září na adresu: Petr Slepánek, Mánesova 28, Prostějov.

Vzhledem k letnímu prázdninovému období prodlužujeme rovněž termín k odeslání odpovědi na otázky a využitých doplňovaček „nultého čísla“ do 30. září t. r.

Redakce čtenářům

DRAZÍ,

předně prosíme za omluvení nedostatků, které jste jistě v „nultém“ čísle našeho časopisu našli a také za nedostatky v jeho expedici. Ty, sbory, které časopis nedostaly nebo jej dostaly opožděně, prosíme za pochopení. Nemáme ještě úplný adresář.

Přáli bychom si, abyste se zeptali nebo napšali vašim známým, zvláště těm, kteří žijí vzdáleni od shromáždění, zda si chtejí časopis objednat a pomohli jim s vypsáním objednávky a složenky. Lze si také objednat jednotlivá čísla. Jenom vás prosíme, abyste se drželi našich pokynů a své objednávky nám zasílali k hromadnému odběru, abychom do jednoho sboru nemuseli posílat několik balíčků.

Musíme konstatovat, že „nultým“ číslem jsme ještě nenavázali kontakt s vámi, protože jsme obdrželi pouze tři příspěvky do časopisu!!! Také jsme očekávali více dopisů s vašimi názory na obsah a úpravu časopisu. Věříme, že Pán vám položí na srdece důležitost této práce a ukáže vám i způsob, jak přispět. Uzávěrka pro rukopis druhého čísla je 30. 9. t. r.

Prosíme, abyste si opravili adresu br. Jaroslava Krmáška: Ostrava 4 - Hrabová, Božetěchov 13.

Příspěvky na poslední stránku obálky — pís-ně, zasílejte na adresu: Ing. Milan Michalko, Ostrava - Hrabávka, Mitušova 51.

Dále vás upozorňujeme, že máme kapesní zpěvníčky Z MÉHO SRDCE po 10 Kčs, které vydal Křesťanský sbor Vsetín. Zpěvníčky, které jsou vhodné pro mládež a děti, můžete si objednat v administraci našeho časopisu. Pokud jste obdrželi zpěvníček s nějakou vadou, zašlete jej zpět k výměně.

Redakce

Dakujem i za krásny časopis, boci sme my boli zvyklí na inú formu a štýl, ale tato doba vyžaduje hľadame takúto formu. Len nech to má účinok a vykoná svoje poslanie...

M. O. z Nitry

Všetkým sa časopis ako celok ľubí. Pripomienky: je tam veľa obrázkov, ktoré zaberajú miesto pre slová; predná strana nie je pôsobivo ilustrovaná, chýba rubrika „Nad Bibliou“. To sú len kusé názory po predbežnom nabliadnutí. Po dĺžkom čase úvah a čítania sa iste vynoria nové myšlienky a nápady. Já osobne som časopisom aj úpravou nadšený. Je dobový, zaujímavý a pre mládež pôtatý. Myslim si však, že mohol by sa z časti venovať na „propagovanie“ Biblie. Mladí veriaci majú Biblia, ale ju nečítajú, alebo len málo. Neobráteni vedia, že taká kniha jestveje („má ju moja babička“), ale ju ešte nečítali. (Osobne som sa to od mnohých, ktorým som svedčil, dozvedel.) Snáď po dobrém uvážení by sa nášiel spôsob, ako túto knihu kníb ľuďom predstaviť, aby po nej zatúžili...

V. O., Bratislava

1. BŮH HLEDÁ JAROU MLÁDEŽ

1. Bůh hledá jarou mládež, jíž bou-ře ne-zle-ká,
2. Bůh hledá jarou mládež, v níž oheň svatý plá,
3. Bůh hledá jarou mládež, jež ce-lým ži-vo-tem
jež vý-še ce-ní pravdu, než pří-zeň člo-vě-ka.
jíž po-msta ne-pří-te-le, ni zlo-ba ne-zdo-lá.
jen o Něm svědčí směle, jdouc za Ním s já-sotem.

Jež k nebi zvedá če-lo, zná je-nom Bo-zí čest,
Jež ra-do-stně i ha-nu chce pro Je-žíše nést,
A srd-cím u-na-ve-ným o lá-sce ne-se zvěst,

Bůh hledá jarou mládež jež Duchem dá se vést!